

Lincorn Diary II

ลินคอร์น ไดอะรี

ภาคพิเศษของ เซวี่น่า มหานครแห่งมนตรา

STORY : กัลฐิศา / ART : Othila

ของชาวเซวีเรียนจริงๆ เริ่มต้นจากคำถามที่ว่า ‘โลกของเซวิน่าในยี่สิบห้าปีต่อมาใน
สายตาของเด็กที่เกิดและเติบโตในเซวิน่าทั้งสองคนจะเป็นอย่างไร’ และตามมาด้วย
สิ่งที่น่าสนใจคาใจนักอ่านหลายๆ คน ไม่ว่าจะเป็น ‘มนตราจันร่าคืออะไร’
‘มาสเตอร์รอลตาร์เป็นใคร’ และความเป็นไปของเหล่าตัวละครในภาคปกติ กับชีวิต
ที่ผ่านมาของพวกเขา

เมื่อนักอ่านทุกท่านอ่านจนถึงบรรทัดสุดท้ายของนิยายเรื่องนี้ กัลก็ขอ
ขอบคุณนักอ่านที่หลงรักและสนับสนุนเซวิน่ากับนักเขียนที่ชื่อ ‘กัลจิตา’ มาตลอด
อย่างที่สุด ขอขอบคุณที่ให้โอกาสและเผื่อมองหอนหนังสือธรรมดาคนหนึ่งให้เดิน
อยู่บนเส้นทางงานเขียนมาได้ถึงวันนี้ ขอขอบคุณที่ยังให้กำลังใจและร่วมเดินไปยัง
โลกใหม่กับกัลเสมอ สิบปีที่ผ่านมากัลอาจท้อและเหนื่อยบ้าง แต่กัลไม่เคยคิดจะ
หยุดเล่าเรื่องราวของโลกใหม่ผ่านตัวอักษรเลย ทั้งหมดก็เพราะรู้ว่า ยังมีคนรอ
คอยที่จะอ่านเรื่องราวเหล่านั้นอยู่

วันที่เริ่มต้นโพสต์นิยายครั้งแรก กัลหวังเพียงว่า จะมีใครสักคนชอบ
นิยายของกัล แค่คนเดียวก็พอ สิบปีผ่านไป นักอ่านมากมายได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่
พร้อมกับการเติบโตของกัลในวงการนักเขียน บางคนมีครอบครัว และหลายคน
พูดว่า จะสอนลูกให้อ่านนิยายของ ‘กัลจิตา’ สำหรับนักเขียน นี่คือสิ่งล้ำค่าที่สุด
ขอบคุณอีกพันล้านครั้งค่ะ

ก่อนเริ่มต้นอ่านบันทึก กัลขอขอบคุณ คุณแม่และพี่น้องของกัลที่ช่วยตรวจ
ทานคำผิด คุณพ่อที่คอยอ่านและให้กำลังใจ คอยล้นไปกับตัวละคร ขอขอบคุณ
มุกที่ให้เกียรติวาดภาพปกและภาพประกอบ ขอขอบคุณน้องเม บรรณาธิการที่ทำงาน
หนักเพื่อเซวิน่าภาคพิเศษนี้มาตลอดทั้งปี ขอขอบคุณทีมงานสตาฟฟ์บุ๊คส์ทุกคนที่
ทำให้นิยายเรื่องนี้มาอยู่ในมือของท่านผู้อ่าน สุดท้าย ขอขอบคุณหนังสือทุกเล่มที่กัล
เคยอ่าน เพราะพวกเธอคือเพื่อนและครูคนสำคัญตลอดมาและตลอดไป

Happy 10th year anniversary of SEVENA

ขอให้อ่านให้สนุกนะคะ

กัลจิตา

www.satapornbooks.com

1

ความตั้งใจที่ซ่อนอยู่

เมื่อลิล่าขอบคุณมาสเตอร์ฟิโคดี แล้วเดินออกจากห้องพยาบาล ก็พบ ลินคอร์นยืนรออยู่แล้ว ใบหน้าเด็กหนุ่มยังคงเคร่งขรึม จนลิล่ากลัวใจอีกฝ่าย แต่ยังไม่ทันจะได้พูดอะไร เสียงเรียกของทีน่าที่วิ่งนำหน้านิลก็ดังขึ้น

“ลินค์!”

ลิล่าหันไปโบกมือให้เพื่อนทั้งสอง

“ลิล่าหายดีแล้วหรือ เจ็บมากหรือเปล่า” ทีน่าถามอย่างเป็นห่วง

“ก็มีรอยแดงนิดหน่อย แต่ไม่เป็นไรแล้ว ตกกลางคืนจะการประลองหรือ”

นิลเหลือบมองลินคอร์น ขณะที่ทีน่าตอบว่า “จะเป็นใครก็ได้หรือ ก็นายลินค์ ตัวแสบของเราน่ะสิ พวกพรีคลาสจะสู้ลินค์ได้ยังไง”

ลิล่าหันไปมองลินคอร์นที่ทำหน้าบอกรับไม่รับ แถมยังแผ่รังสีอำมหิตอย่างไม่เข้าใจ

‘ชนะแล้วทำไมต้องหงุดหงิดด้วยละ หรือว่าโกรธเราที่ทำอีกในหัวร้าย’

“นายตกลงหรือเปล่า” นิลถามเพื่อนสนิท

“ท่านเจ้าพุดขนาดนั้น ถ้าไม่รับคงเสียมารยาทมาก แต่ฉันกำลังคิดว่าเป็น

แผนของใครกันแน่ ที่ทำให้ฉันได้รับของขวัญที่ไม่คาดหมายนี้”

ลิล่ามองหน้าสองหนุ่มสลับกันไปมาอย่างงงๆ ก่อนจะถามว่า “ตกลงพูดถึงเรื่องอะไรกันอยู่ล่ะ ทำไมลินคอล์นซะแล้วไม่เห็นทุกคนดีใจเลย”

ที่น่ายินจุมกแล้วตอบว่า “ชนะก็สะใจอยู่หรอก คนพวกนั้นต้องรู้ชะบังว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า แต่พอชนะแล้วนี่สิ ช็อกไปตามๆ กัน”

“เรื่องอะไรเหอทีน หือ นิล ลินคอล์”

ลิล่าเริ่มสงสัยมากขึ้น แต่คนทั้งหมดกลับไม่ยอมตอบ ทุกคนมองหน้าเธอ แล้วลินคอร์นก็ยกมือขึ้นจับศีรษะลิล่าโยกเบาๆ และพูดว่า

“ฉันหิวแล้ว ไปหาอะไรกินกัน เสร็จแล้วจะได้เอาอีกในทีไปให้มาเกิดตุด้วย”

“อ้อ” ลิล่ารับคำแล้วยอมให้ลินคอร์นโอบไหล่เตรียมจะพาเดินไปด้วยกัน

“งั้นไปเถอะ เรามีเรื่องต้องทำอีกเยอะเลย”

“อะไรที่ลินคอล์ว่าเยอะนะ ไม่รวมเรื่องที่ต้องประลองกับลินคอล์ด้วยใช่ไหม” ลิล่าถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ ขณะเร่งฝีเท้า เพราะเธอเดินตามคนที่โอบไหล่เธออยู่แทบไม่ทัน

“อันนั้นนะ มันอยู่ในสิ่งที่ต้องทำอยู่แล้ว แต่ยังมีอย่างอื่นอีก”

“โอ้ ลินคอล์...” ลิล่าโอดครวญเสียงอ่อย

ที่น่ายมอลินคอร์นที่ลากลิล่าเดินไปไกลแล้ว จึงหันมาหา นิล แล้วพูดขึ้นว่า “จะดีเหอทีนไม่บอกลิล่าตอนนี้ ไม่เกินพรุ่งนี้เช้า รับรองว่าชาวนี้นั่งกระฉ่อนไปทั่วเซวินาแน”

“ลินคอล์คงคิดดีแล้วละมัง ไปเถอะ ไปฉลองกับลินคอล์กัน” นิลเอ่ยพลางเอื้อมจะไปจับข้อมือที่หน้าเพื่อดึงให้ออกเดิน แต่เด็กสาวกลับขยับมือหนี ก่อนจะหันไปตะโกนเรียกเพื่อนที่เดินนำหน้าไปก่อนแล้ว

“ลินคอล์! ลิล่า! รอด้วย”

ที่น่ายตะโกนเรียกจบ ก็ออกวิ่งตามไป ทั้งให้นิลก้มมองมือว่างเปล่าที่ยื่นไปเก้อ ก่อนจะชูมือข้างนั้นใส่กระเป๋ากางเกง แล้วเดินตามเพื่อนไปด้วยสีหน้าเคร่งขรึมกว่าเดิม

ร้านออสติคเต็มไปด้วยผู้คนเหมือนเช่นทุกวัน หรืออาจมากกว่าทุกวัน
 เพราะงานวันสถาปนาก็ได้ ไม่ว่าลินคอร์นจะเดินผ่านไปทางไหน ก็มีแต่คนแสดงความยินดีที่ลินคอร์นชนะการประลอง ผู้คนต่างร่ายล้อมเด็กหนุ่ม จนลิล่าต้องปลีกตัวออกมาหาน้ำกับที่น้ำที่เดินไปจองโต๊ะก่อน

“ลินคอร์นไม่ว่าไปที่ไหนก็มีแต่คนห้อมล้อมตลอดเลยนะ” ลิล่าเปรยขณะสั่งอาหารของตัวเอง แล้วเลือกสั่งอาหารที่จำได้ว่าลินคอร์นชอบกินให้ด้วย โดยไม่รอเจ้าตัว

“ส่วนหนึ่งก็เพราะช่วงที่ลินคอร์นเป็นว่าที่เจ้าผู้ครองรัฐต้องทำงานหลายอย่าง และเดินทางบ่อยอยู่ อีกส่วนก็เพราะภารกิจ เด็กทุกคนที่ตามข่าวปรกาการหน้อยก็จะได้ยินชื่อลินคอร์นบ่อย” ที่น้ำตอบ

“เอ่อ ฉันน่าจะถามนานแล้ว ว่าทำไมลินคอร์นถึงลงจากตำแหน่งว่าที่เจ้าผู้ครองรัฐล่ะ หรือเพราะลินคอร์นต้องเป็นไซเอนหรือเปล่า”

“ยังหรอกลิล่า ไซเอนไม่ได้เปลี่ยนในเร็วๆ นี้แน่นอน ภูตนาฬิกาตนใหม่ยังไม่เกิดเลย ตอนนี้อยู่เป็นมาสเตอร์ไซเอน ไหม อยู่ แต่คิดว่าก็คงไม่ใช่ลินคอร์นอีกเหมือนกัน เพราะลินคอร์นเป็นเด็กธาตุไฟ ไม่ผ่านตั้งแต่คุณสมบัติแล้วละ”

“อ้าว แล้วทำไมถึงต้องลงจากตำแหน่งว่าที่เจ้าผู้ครองรัฐล่ะ เพราะลินคอร์นไม่ใช่เด็กธาตุธาตุดีกาลันหรือ”

นิลล่ายหน้า “ไม่ใช่หรอก ตั้งแต่แรกลินคอร์นก็ไม่ใช่ว่าที่เจ้าผู้ครองรัฐอยู่แล้ว เพียงแต่เกิดมาเป็นลูกชายคนโตของตระกูลฟรานเซสก็เลยถูกมองว่าเป็นอย่างนั้น ไม่สิ ต้องบอกว่า ถูกเลี้ยงดูให้เป็นแบบนั้น และคาดหวังจะให้เป็นผู้ครองรัฐ แต่แล้วทุกอย่างก็เปลี่ยนไป เมื่อฟลินน์เกิดมา เรื่องก็มีแค่นั้น”

ลิล่าขมวดคิ้วพลางหันไปมองลินคอร์น ที่ยังพูดคุยกับคนที่ห้อมล้อมเขาอย่างไม่เข้าใจ

“ถ้าเป็นฉันคงเสียใจแย่ ตอนแรกคนคาดหวังให้เราเป็นแบบหนึ่ง พอทำได้พวกเขาก็บอกว่าไม่ต้อง เพราะมีคนมาแทนที่เราแล้ว แย่นะ”

ที่น้ำหันไปสบตานิล แล้วตอบว่า “เอาจริงๆ นะลิล่า ฉันว่า ตอนทีลินคอร์นลงจากความคาดหวังของคนอื่นแล้ว ดูเขามีความสุขมากกว่านะ”

“จริงเหรอ”

“จริง การเป็นว่าที่เจ้าผู้ครองรัฐนะ ไม่สนุกหรอกนะลิล่า” นีลตอบด้วยรอยยิ้มอ่อน

ลิล่าเลยฉุกใจว่า เพื่อนสนิทคนนี้ก็อีกคนที่ต้องขึ้นไปอยู่ในตำแหน่งสูงสุดของรัฐเช่นกัน

“มันเหนื่อยมากไหมจะ ฉันหมายถึงการที่ต้องยืนอยู่ตรงจุดที่นั่นอยู่นาน”

“ถ้าพูดว่าไม่เหนื่อยก็คงโกหก แต่พอทำจนชิน ก็ไม่มีอะไรที่เหนื่อยจนเกินไป ทุกคนเกิดมาพร้อมหน้าที่ ก็แค่เราเริ่มเรียนรู้เร็วกว่าคนอื่น และถูกจับจ้องมากกว่าคนอื่น ก็แค่ต้องระมัดระวังให้มากกว่าคนอื่น ไม่ว่าเจ้าผู้ครองรัฐคนไหนก็ต้องผ่านจุดนี้เหมือนกัน เพียงแต่ลีนค์เจอโจทย์ที่หนักกว่าปกติ” เมื่อนีลพูดถึงตรงนี้ ที่นาก็เล่าต่อ

“ฟังดูเหมือนดีใช่ไหมที่ลีนค์เป็นเด็กธาดูไฟในยุคที่การเลี้ยงดูเด็กธาดูเฟื่องฟู แต่เด็กธาดูไฟในครอบครัวเจ้าผู้ครองรัฐที่กุมบังเหียนแห่งรัตติกาล ก็ไม่ใช่หนทางที่ไรด้วยกิลิปทูลาบท่าไร ลีนค์ทำได้ดี ไม่สิ ดีมากๆ แต่มันไม่ใช่เจตนาของเขาอยู่ดี ดังนั้นฟลินน์จึงเป็นตัวเลือกที่ดีกว่า”

“ฟลินน์อ่อนกว่าลีนค์สิบกว่าปีใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นสิบกว่าปีที่แตกต่างกันคือเวลาที่ลีนค์ช่วยให้เส้นทางที่เหมือนเป็นทางตันอย่างนั้นหรือ มันไม่ใช่ยุติธรรมเลยนะ”

“แต่เป็นสิ่งที่ลีนค์พอใจนะ เขามีความสุขที่ได้เป็นเขา และเขาในวันนี้ก็ได้มาจากการสะสมพื้นฐานที่ได้เรียนรู้มาตลอดสิบกว่าปี ดังนั้นมันไม่ใช่เรื่องน่าสงสารหรอกลิล่า”

นีลแก้ความเข้าใจผิดให้ลิล่า แต่ลิล่าก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี เธอกำลังจะอ้าปากถามต่อ แต่ลีนคอล์นเดินเข้ามาหนึ่งทีโตะพอดี ลิล่าจึงไม่กล้าพูด

“สั่งอาหารแล้วหรือยัง” ลีนคอล์นถาม

“มันใกล้เย็นแล้ว ฉันเลยสั่งของว่างให้แทน ไม่จั่นคงกินข้าวเย็นไม่ไหว” ลิล่าตอบ

ลีนคอล์นพยักหน้า แล้วหันไปหานีลพาลงพูดว่า “เมื่อกี้ฉันเจอเอเบค เขาว่าเพราะการประลองจบเร็วกว่าที่คิด ทางฝ่ายจอมเวทอัคคีฝึกหัดที่เป็นคนคุม

แผนงาน เลยจะเพิ่มเทศกาลโคมไฟในโรงละครคืนนี้ด้วย น่าสนใจไหมล่ะ”

“เอเบครู้ดียังไงอะ” ที่น่าถามอย่างตื้นตัน แล้วหันไปหาลิล่าเพื่อขยายความ ว่า “เอเบค ฮานชิฟ เป็นเด็กห้องสาม เขามาจากริเวอร์กาย เธอรู้จักเมืองนั้นใช่ไหม”

ลิล่าพยักหน้า “เมืองทางใต้ใช่ไหม ฉันเคยได้ยินว่าเทศกาลโคมไฟที่นั่นสวย ที่สุดในบาซิลล่า แต่ยังไม่เคยไปดูสักที เขาจะจัดเฉพาะช่วงวันบูชาไฟนี่”

“ใช่ เพราะมีตารางเวลาเพิ่ม ตอนนี้น้ำมันที่ตั้งแต่ขึ้นฮอยเต้ขึ้นไปเลยวุ่นเลย เขาชวนพวกเราไปช่วยคุมงานการลอยของโคม อยากไปด้วยหรือเปล่า”

“แน่นอน เทศกาลโคมไฟสวยจะตาย รับรองคุ้รักตรึมแน่ คงได้เก็บภาพสวยๆ ด้วย” ที่น่าเหลือบมองนี่ลิล่าเล็กน้อย แล้วหันไปหาลิล่า พลังพูดต่อ

“เธอไหวหรือเปล่า หรืออยากกลับไปพักที่หอ”

“ไม่ต้องพักหรอก ไปช่วยกันนี้แหละ” ลินคอร์นจึงตอบแทน

ลิล่าจึงได้แต่ยิ้มรับอย่างจำนนกับการตัดสินใจของอีกฝ่าย

“ฉันถามลิล่าอะ ไม่ได้ถามนาย ถ้าลิล่าเหนื่อยไปพักก่อนก็ได้นะ ไม่ต้องไปฟังลินค”

ลิล่าส่ายหน้า “ไม่เป็นไรจ๊ะ ฉันไม่ได้เป็นอะไรมาก จะได้ถือโอกาสเที่ยว งานวันสถาปนาสักที งานเริ่มมหากวันแล้ว พวกเรายังไม่ได้ดูอะไรกันเลยนะ พรุ่งนี้ก็ดูไม่ได้อีก คงต้องซ้อมกับพวกซิลด์ทั้งวัน”

“เออจริง โหย ยังไม่ได้พักเลย อ๊ะ ขนมาแล้ว” ที่น่าชี้ไปทางจานแครปหิมะ ราวตอซอสเปรี้ยวสีแดงจากผลวืทไฟ¹ ลอยมาพร้อมกับแก้วนํ้าปั่นหลากสี สีแก้ว นี่รับจานขนมที่ลอยมาเหล่านี้นมาวางตรงหน้าทุกคน

“หลังจบงานเราก็จะเรียนอีกแค่สองเดือน แล้วสอบใช่ไหม เผลอแป็บเดียว จะขึ้นเป็นเจสเวิร์นแล้วอะ อยากเรียนเวทที่สูงกว่านี้แล้ว” ที่น่าพูด

“นั่นก็อย่าสอบตกศิลาเวทกับวายุเวทละ ไม่งั้นคงได้เข้าชั้นแน่” ลินคอร์น

¹ พิษชนิดหนึ่งที่ขึ้นในรัฐบาซิลล่าเท่านั้น ลักษณะผลเป็นรูปนก มีสีแดงเพลิง วิธีที่นิยมนำมาทำอาหารคือ คั้นน้ำแล้วนำมาทำอาหารคาวหรือหวานก็ได้ ในหมู่คนที่ชอบทำอาหารจะเรียกน้ำสีแดงเหมือนเลือดนี้ว่า เลือดของวืทไฟ

แซววิชาอ่อนของเพื่อน ขณะตัดแครบกินอย่างเอร็ดอร่อย

“สังเกตมาหลายรอบแล้ว ลินค์เนี่ยชอบขนมจริงๆ เลยนะ ไม่เหมือนนีลเลย นีลไม่ค่อยกิน” ลีลาเอ่ย

“ลินค์เขาติดคุณป้าเฟมีลนะ ส่วนนายนีลถูกฉันแย่งกินหมด เนอะ” ที่น่าพิศวงเกิดขึ้นกับนีล แต่เพื่อนสนิทเพียงแคื่อยิ้ม แล้วถามลีลาต่อว่า

“ลีลาไม่ชอบกินของหวานเหรอ”

“ชอบ แต่ไม่กินเยอะเท่าลินค์ ลินค์นะกินทุกวันจนค่าขนมฉันจะหมดอยู่แล้ว” ลีลาบ่น จนลินคอล์นเอื้อมมือมาขยี้ผมหน้าม้าที่ปรกแหว่งของลีลาจนยุ่งไปหมด

“ลินค์นี่ นิสัยไม่ดี” ลีลาต่อว่าแล้วปัดมือลินคอล์น สภาพของลีลาทำให้ลินคอล์นหัวเราะอย่างชอบใจ

“ผมเธอยู่อยู่แล้ว ยุ่งเพิ่มอีกนิดก็ไม่ใช่ไรหรอก”

ลีลาค้อน “จำไว้เลย”

ดวงตาของลินคอล์นเปล่งประกายขบขัน แต่ประกายนั้นก็จางลง

“ลีลา...”

“หือ?” ลีลาขานรับ ขณะยกมือปัดผมให้เข้ารูปเข้ารอย

“ฉันนะ...ต้องขึ้นพริสเตจด้วยนะ”

มือของลีลาที่เกี่ยวเส้นผมซึ่งชี้ได้ไม่ยอมลงสักทีชะงักค้าง เด็กสาวมองลินคอล์นเต็มตา

ลินคอล์นยกไหล่ “ของขวัญสำหรับผู้ชนะ วันที่ 28 พฤศจิกายน เราสองคนอาจจะต้องสู้กัน...แบบจริงจัง ขาวดีว่าไหม”

“เธอ อย่างนั้น ลินค์ก็จะไม่ประลองกับฉันจนกว่าจะถึงเวลานั้นใช่ไหม” ลีลาถามอย่างใจหาย

ความจริงเธอภาวนาทุกวัน ว่าเจ้าดาร์ก็ตัวน้อยจะไม่ส่งคำท้าและวิธีการประลองแปลกๆ มาให้เธอ แต่ตอนนี้พอจะไม่มีมันจริงๆ เธอกลับรู้สึกแปลกๆ

“ใครว่า ฉันแค่บอกเธอให้เตรียมตัว ว่าสิบเดือนต่อจากนี้ อ้อ ไม่สิ เก้าเดือนต่อจากนี้ สิบหกแน่”

รอยยิ้มเจ้าแผนการของคนตอบ ทำให้ลิลารู้สึกว่าตัวเองคิดผิด

‘ไม่น่าเสียดายเลยเรา ไม่น่าเลย ฮือๆ’ เสียงกรรไกรร้องในใจของลิลายังคงดำเนินต่อไป โดยไม่มีที่ท่าจะหยุดลง

“หรือเธออยากไปนอนกองอยู่กับพื้นเวทีเหมือนวันนี้อีก” ลินคอร์นดักคอจนลิล่าต้องตั้งสติ แล้วยกมือทำอิกไนท์ พลังส่ายหน้า

“ดังนั้นก็ฝึกเสีย ถ้าเธอชนะคนทั้งหมด เขาจะได้เลิกยุ่งกับฉันเสียที” ลินคอร์นตอบหน้าตาเฉย

“ฉันรู้แล้ว เพราะอย่างนี้หมายถึงได้ทำประลองกับลิล่าทุกวันนี้นั่นแหละ เพื่อให้ลิล่าสู้เป็นกับเขาบ้าง” ที่น่าโหล่งลาม

ลิล่าตาโต เมื่อนึกย้อน เธอพบว่า เมื่อเกือบหนึ่งปีก่อนเธอไม่กล้าแม้แต่จะยืนอยู่หน้าเด็กพรีคาสต์ด้วยกัน แต่ตอนนี้อย่างน้อยเธอก็เริ่มกล้าขึ้นแล้ว

“อย่ามองฉันด้วยสายตาชื่นชมอย่างนั้น ฉันไม่ได้เป็นคนดีอย่างนั้นเสียหน่อยก็แค่รำคาญ” ลินคอร์นตอบพลังเบือนหน้าไปมองทางอื่น จนลิล่าหัวเราะ

“หยุดหัวเราะเลย เตรียมตัวไว้เถอะ แม้แต่ช่วงสอบฉันก็ไม่ให้หยุดพักหรอกนะ ไหนๆ คุณแม่ก็อยู่บ้านต่ออีกหลายวันหลังวันสถาปนา ก่อนคุณแม่ฉันจะพาเจ้าฟลินน์ไปซื้ออรา เธอต้องใช้อิกไนท์ให้ได้เต็มประสิทธิภาพกว่านี้”

“จ๊ะ” ลิล่ารับคำอย่างว่าง่าย ลินคอร์นหรีตามอง ลิล่าจึงเปลี่ยนคำตอบรับใหม่เป็น “อ้อ ได้ แต่ก่อนหน้านี้ฉันต้องเอาอิกไนท์ไปตรวจกับคุณมาเก็ตก่อนนะ มันร้าวแล้ว ไม่รู้ว่าจะเป็นอะไรไหม”

“มันเปลี่ยนรูปร่างมาสามครั้งแล้วไซ้ไหม” นิลถาม

“จ๊ะ ถ้านับการเปลี่ยนรูปร่างจากแพติไฟร์ ตัวทรงเล็บที่เกิดขึ้นเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งที่สามแล้วจ๊ะ มันจะพังไหม” ลิล่าถามอย่างไม่สบายใจ นิลส่ายหน้า

“ไม่หรอก พฤษภาอาวุธ เป็นอาวุธที่เกิดจากพืชซึ่งได้รับการเลี้ยงดูด้วยอัคคีเวท ถ้ายังมีอัคคีเวทอยู่ มันก็ไม่ใช่ไรหรอก” นิลปลอบเพื่อน

“แต่มีเดลาบอกว่า เพราะฉันใช้อิกไนท์ไม่ถูกวิธี อิกไนท์ก็เลย...” ดวงตาของลิล่าก็เหมือนมีน้ำตารื้น เธอเหลือบมองลินคอร์น แล้วสูดหายใจเข้าลึกๆ

“อาจจะจริงที่พฤษชาอาวุธแตกหักหรือถูกทำลายได้ แต่เมล็ดแพตตีไฟร์เป็นสิ่งพิเศษ...ทุกครั้งที่มีมันถูกทำลาย มันจะเปลี่ยนตัวเองให้ทรงประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อต่อกรกับภัยนั้น” นีลตอบ แล้วลินคอร์นก็เสริมว่า

“มีความเชื่อดั้งเดิมของชนเผ่าวิหคไฟโบราณว่า แพตตีไฟร์เป็นพืชที่นกสีเพลิงนำมาสุ่มไฟขณะเผาตัวเองเพื่อเกิดใหม่ มันถูกนำมาใช้ในพิธีกรรมโบราณของชนเผ่าหลายพิธีกรรม สำหรับแพตตีไฟร์การแตกร้าวก็เหมือนกับการผลัดใบใหม่นั้นแหละ”

“เหรอ ค่อยโล่งอกหน่อย” เด็กสาวรับคำอย่างโล่งอก

“แล้วปิดภาคเรียนนี้ลิล่าจะกลับบ้านหรือเปล่า อยู่ไหนมาหลายเดือนแล้วไม่เคยเห็นลิล่ากลับบ้านเลย” ที่นำเปลี่ยนเรื่อง หลังจากเจ้าตัวร้ายเผยแพร่การของเขาแล้ว

“คิดไว้เหมือนกัน แต่คุณพ่อบอกว่า ถ้ามีที่ที่อยากไป ก็ให้ลองไปดู”

“พูดอย่างกับว่าเธอไม่เคยออกไปไหนอย่างนั้นแหละ”

ลิล่ายกมือเกาหัว “ก็ไม่ค่อยได้ไปนะ”

“มาโซนครั้งแรกยังกางแผนที่จากหนังสือนำเที่ยวเลยอะ คิดดูแล้วกัน” ลินคอร์นแซว ขณะกวาดเคาปขึ้นสุดท้ายกินอย่างเอร็ดอร่อย

“แล้วลินค์ไปที่ไหนเป็นครั้งแรกไม่หลงเหรอ”

“หลง” นีลกับที่นำตอบอย่างพร้อมเพรียง จนลิล่าหลุดหัวเราะคิก ขณะลินคอร์นค่อนเพื่อนสนิท

“มันเป็นความสามารถพิเศษประจำตัวของลินค์เลย เรื่องหลงทางนี่ บางแห่งไปตั้งหลายครั้งยังจำไม่ได้เลย คุณป้าเฟลิลเลยให้เจ้าบาซิลตามติดตลอดเวลาที่ออกไปปฏิบัติภารกิจ” ที่นำนิทานเพื่อนระยะเผาะชน ทำให้ลิล่านึกถึงด็อกกี้ท่าทางน่ารัก ที่ตามติดลินคอร์นไม่ห่าง

“เอ๋ แล้วตอนนี้ไม่เห็นคุณบาซิลมาลักระยะแล้ว ไปไหนเหรอ”

“พักนี้ตามติดเจ้าฟลินน์นะ ไปเป็นสัตว์พาหนะลากรถลากคันจิ๋วให้เจ้าหนูทั้งสอง” ลินคอร์นตอบพลางยิ้มกว้าง “จริงสิ ตอนเจอกันครั้งแรกเธอว่าบาซิลเป็นอะไรนะ”

ลิล่าเอียงคอ “ก็ดีอกก็นะสิ ทำไมเธอ”

ลินคอรันส่ายหน้า “บาซิลเป็นดาร์ก็ คุณแม่เก็บมันมาเลี้ยงตั้งแต่มันยังเด็กเลยเอามาฝึก อาจเพราะมันอยู่กับอเรีย ทิงเจอร์ของบ้านฉันมากไปหน่อย เลยอยากเป็นสัตว์พาหนะ ตอนนี้ก็ได้เป็นสมใจ เพราะคุณพ่อสั่งซื้อรถลากมาให้เจ้าหนูฟลินน์ เจ้าบาซิลเลยได้ฝันที่เป็นจริง”

ลิล่าอ้าปากค้าง ก่อนจะหัวเราะ “น่ารักจัง ผู้คนคงแตกตื่นคุณบาซิลมากกว่าตัวรถลากอีกมั้งนั่น”

“ตลอดแหละ ฉันว่ามันจะเป็นกุศโลบายของคุณป้าเฟมิล จะได้ตามหาตัวเจ้าตัวยุ่งสองคนนั้นเจอได้ง่ายมากกว่า” ที่น่าเสริม

“เฮ้! ลินค์” เสียงเรียกของเด็กหนุ่มตัวเล็กเหมือนเด็กดังมาจากอีกฝั่งของร้าน

“ว่าไง เอเบค” ลินคอรันขานรับ

“พวกฉันไปก่อนนะ เจอกันที่แฟเรนเทียร์”

“อ้อ แล้วเจอกัน เดี่ยวพวกเราทั้งหมดนี้แหละจะไปช่วย”

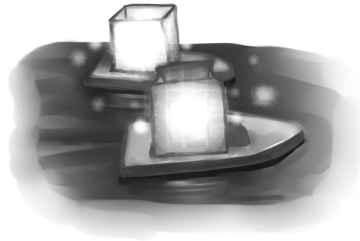
“เยี่ยม!” เด็กหนุ่มที่มีรูปลักษณ์เหมือนเด็กชายยิมแป้น แล้วโบกมือลา

“แล้วเจอกัน” ลินคอรันหันมาสบตากลุ่มเพื่อน แล้วถามว่า “พวกเรา ก็ไปกันเลยไหม ต้องไปหามาเก็ตก่อนอีก”

“ไปสิ” ลิล่าเห็นด้วย

2

โคมเสียงท่าย

เทศกาลโคมไฟที่โด่งดังของเมืองริเวอร์กาย ทำให้นักท่องเที่ยวมากมาย หลั่งไหลไปยังเมืองเล็กๆ ทางตอนใต้ของบาซิลล่า เทศกาลนี้ใช้โคมแก้วซึ่งทำขึ้นอย่างประณีตเป็นรูปเรือลำน้อย และมีผู้โดยสารเป็นดวงไฟหลากสี ตามความต้องการของผู้เลือก แล้วนำไปลอยในธารลาวาเย็นสีเขียวอ่อน ซึ่งพบได้ในภูเขาไฟทางใต้ของบาซิลล่าเท่านั้น

เพราะต้องใช้โคมแก้วจำนวนมาก จอมเวทอัคคีฝึกหัดจึงขอความร่วมมือไปยังนักเรียนชั้นวอร์เจสเทิร์นกับเจสเทิร์นที่เตรียมงานของตัวเองเสร็จแล้ว ให้มาช่วยประจำการในพื้นที่หลอมโคมแก้วเหล่านั้น เพราะนักเวทฝึกหัดจากปราการฟิเรนต้องไปควบคุมการสร้างธารลาวาเย็นที่ว่า โดยมีจอมเวทฝึกหัดจากปราการซินเทลล่าและปราการรัตติกาลมาช่วยควบคุมการไหลเวียนของธารลาวา

ด้วยได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายเป็นอย่างดี เทศกาลโคมไฟจำลองตามแบบของริเวอร์กายจึงเกิดขึ้นบนโรงละครแพเรนเทียร์ในค่ำคืนของวันที่ยี่สิบห้า เหล่าศิษย์เก่าที่กลับมาเยี่ยมโรงเรียนต่างชื่นชมและสนุกสนานกับการเลือกดวงไฟในโคมแก้ว ซึ่งเพิ่มจุดสนใจคือ สามารถอธิษฐานเสียงท่ายกับโคมได้

ลินคอร์นกับลิล่าที่ชำนาญอัคคีเวทถูกส่งไปอยู่แผนกหลอมโคมแก้ว ส่วน นีลกับทีน่าถูกส่งไปอยู่แผนกสกัดและคัดแยกทราย ก่อนจะนำมาหลอมโคมแก้ว ที่นั่นทั้งคู่ได้พบเวิร์นกับบาเรียซึ่งเป็นตัวแทนของห้องหนึ่ง ที่เข้ามาเตรียมการแสดง บนเวทีในคืนวันที่ยี่สิบหก

“นายทะเลาะกับทีนหรือเปล่า” บาเรียถาม ขณะยกก้อนกรวดชนิดพิเศษที่ ส่งไปรษณีย์เวทมนตร์แบบด่วนพิเศษไปให้นีล เพื่อใช้ว่าโยเวทสกัดก้อนกรวดนี้ให้เป็นทรายละเอียด ก่อนจะนำไปหลอม

“เปล่า” นีลปฏิเสธ พลังเหลือบมองทีน่าที่กำลังทำเหมือนกับเขา แต่เธอเลือกจับคู่กับเวิร์นแทน

“ก็ทีนหันไปเลือกจับคู่กับเวิร์นทันที ทั้งที่ควรเป็นนาย”

สายลมที่พุ่งเข้าหาก้อนกรวดแรงและเร็วมากขึ้น จนกรวดก้อนใหญ่หมุนตัว แล้วกลายเป็นทรายกองใหญ่ บาเรียมองสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วอมยิ้ม ขณะใช้พลัง ขนย้ายกองทรายนั้นไปยังบ้าหลอม

“นายดูหุ่ดหิดนะ นีล” บาเรียถามต่อ

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก เพียงแต่กำลังสงสัยเท่านั้นเอง”

บาเรียเลิกคิ้ว “เรื่องอะไร”

“ความเป็นไปได้ที่ผู้หญิงจะโตพอที่จจะรู้สึกดีๆ กับเรามากกว่าเพื่อนนะ มันมีมากแค่ไหน” นีลถามหน้าตาย ขณะที่บาเรียหัวเราะ

“คำถามนี้ไม่น่าออกจากปากนาย ซึ่งเป็นหนึ่งในเด็กหนุ่มที่ได้รับความนิยมมากที่สุดของชั้นปีนี้นะ”

“ถึงเป็นที่นิยม แต่ไม่ได้การันตีว่าฉันจะสมหวังในความรักนี่นา” นีลแย้ง ด้วยแวตาจริงจัง ขณะบาเรียรับรู้ถึงกระแสลมที่เริ่มรุนแรงขึ้น เมื่อเขาเห็นทีน่าปรบมือชอบใจที่เวิร์นใช้สายฟ้าทำลายก้อนกรวด จนแตกเป็นทรายละเอียด และได้ผลไม่ต่างกับการใช้สายลมเสียดสี

“พวกนายอาจอยู่ใกล้กันเกินไป”

“หมายความว่ายังไง” นีลถาม

“บอกก่อนฉันไม่ใช่มีอาชีพด้านนี้นะ แต่พอฉันบอกว่า การอยู่ห่างกันบ้าง

เป็นบางเวลา ก็ทำให้เราเข้าใจคำว่า ‘คิดถึง’ มากขึ้น และถ้ายิ่ง ‘คิดถึง’ เขามากเท่าไร ก็จะทำให้เรา ‘รัก’ เขามากแค่ไหน” บาเรียตอบ

“พูดง่ายแต่ทำยากนะ” นีลตอบและพยายามตั้งใจทำงานของเขา โดยไม่มองที่หน้า

“ก็ใช่ว่าทำไม่ได้นี่นา แต่ก่อนหน้านี้ นายน่าจะทำให้เรื่องระหว่างนายกับทีนชัดเจนกว่านี้ การทำตัวเป็นเพื่อนนะดี แต่ถ้านายไม่คิดอย่างนั้นจริงๆ สุดท้ายฝ่ายหญิงก็กลับสนะ”

นีลมองเพื่อนร่วมห้องด้วยดวงตาเปล่งประกาย “นี่ขนาดบอกว่าไม่ใช่มี้ออาชีพนะเนี่ย”

บาเรียหัวเราะ “ฉันก็แค่พูดไปตามที่เห็น นายก็รู้นี้ พวกเด็กจากดินเนอร์ตั๋น่ะเป็นคนคิดมาก คิดวนไปวนมาอยู่นั่นแหละ นายคงไม่เคยเห็นพวกเขาจับกันใช้ไหม”

นีลส่ายหน้า บาเรียจึงพูดต่อ “เด็กธาตุดินนะไม่โรแมนติกลักกิด แต่ถ้าพูดถึงความชัดเจนล่ะก็ ชนะเลิศเลยละ”

“ขอบใจบา ฉันจะลองดู เอาละ ทำงานของเราให้เสร็จดีกว่า หวังว่าพวกเราจะทันลอยโคมรอบสุดท้ายในคืนนี้นะ”

บาเรียเคลื่อนย้ายก่อนกรวดก้อนใหม่มาอีกครั้ง พลางเอ่ยว่า “การลอยโคมเสี่ยงทายก็เป็นมุกที่ดีนะ”

นีลสบตาบาเรียอย่างเข้าใจ ก่อนจะเอ่ยด้วยรอยยิ้มมีเลศนัย “ก็ต้องลองดูว่าจะได้ผลไหม”

เกือบหนึ่งทุ่มงานลอยโคมไฟก็ใกล้จะยุติลง นักเรียนที่มาช่วยงานในจุดหลอมโคมแก้วต่างพากันเหนื่อยหอบ จนแทบทรุดไปตามๆ กัน ลีลาทรุดตัวนั่งกับพื้น แต่ก็ต้องยืนขึ้นเพราะลินคอล์นยื่นมือมาเป็นหลักให้ แล้วพาเธอเดินไปหากลุ่มของนีลที่กำลังช่วยกันทำความสะอาด

“ฉันคงต้องกลับบ้านเลย วันนี้คุณทวดมาเยี่ยมที่บ้าน นายจะกลับเลยไหม” ลินคอล์นถามนีล โดยยังจับมือลีลาไว้ ดูเหมือนเธอใกล้จะเป็นลมเข้าไปทุกที

“ดูเหมือนลิล่าจะแย่นะ กลับหอยเลยไหม” นีลถามพลางมองไปยังที่นา ที่ใช้
เวิร์นทำความสะอาดสวนของเธออยู่

“นายจะไปเที่ยวเล่นกับทีนหรือเปล่า” ลินคอร์นถามอย่างรู้ทัน คบกันมา
นานขนาดนี้ ลินคอร์นพอจะมองออกกว่า ตอนนี้ทั้งคู่ก็ยังไม่คืนดีกัน

“ก็ว่าจะทำให้มันชัดเจน นายจะ...”

“เดี๋ยวฉันไปส่งลิล่าให้เอง ไปลิล่า อย่าเพิ่งกลับตอนนี้” ลินคอร์นตอบ
แล้วลากคนสะลึมสะลือให้เดินไปที่ทางออก พลังโบกมือลาเวิร์นกับที่นาที่เดินย้อน
กลับมาหากลุ่มของนีล

“ลีนค์จะพาลิล่าไปไหนหรือ” ที่นาถาม

“ลีนค์มีนัดกับคุณลุงคุณป้า ส่วนลิล่าจะกลับหอยเลย ถ้าทีนยังไม่เหนื่อย ไป
ลอยโคลมกับพวกเราไหม” บาเรียซิงตอบแทน พลังส่งสัญญาณไม่ให้เวิร์นอ้า
ปากปฏิเสธ แล้วพูดว่า “นายบอกฉันว่าจะไปดูสาวฯ ห้องสองลอยโคลมไง เวิร์น”

“ฉันเหรอ” เวิร์นชี้หน้าตัวเอง ถามเสียงสูงอย่างงงๆ ก่อนจะหันไปมองนีล
แล้วเปลี่ยนเป็นเอออเสียงสูง

“เอ้อ ไซ่ แถมรุ่นพี่นักเวทฝึกหัดจากปราชญ์รัตติกาลก็สวยแข่งเลยนี่นา ไป
กันบา เราจะอยู่โดยไร้คู่ได้ยังไงจริงไหม” จากนั้นเวิร์นก็หันไปเค้นคยเคยที่นาต่อ
“ไปด้วยกันสิ ทีน เทศกาลโคลมไพน่ะหาดูไม่ได้ง่าย ๆ นะ”

“อ้อ งั้นก็ไปสิ” ที่นาตอบรับแค้นๆ แล้วทั้งหมดก็เดินออกจากพื้นที่เตรียม
โคลม

“เขาว่าเราจะได้ใบอวยพรเสี่ยงทายด้วย เมื่อตอนหัวค่ำ เอคิลมาบอกว่า
ท่านเจ้าทั้งเจ็ดได้มอบของรางวัลพิเศษไว้ในโคลมแก้วด้วยละ ตอนนี้ของขวัญของ
ท่านเจ้าเซอร์รัส เอนเซล กับท่านเจ้าเลดาน อิบเซน ออกไปแล้ว คนเลื่อยังแน่น
แพเรนเทียร์เข้าไปใหญ่” บาเรียเอ่ยอย่างตื่นเต้น

“จริงเหรอ แล้วของขวัญของท่านเจ้าทั้งสองคืออะไรละ” ที่นาถามเสียง
ตื่นเต้น

“ของท่านเจ้าเซอร์รัส เป็นลั้มนนาพิเศษของสถาบันสปีเย่เรื่องการเป็น
นักหาข่าวเบื้องต้น”

“สุดยอด แล้วใครได้ล่ะ ใครได้”

นี่ลอมยิ้มกับท่าทางน่ารักของทีน่า ที่ตื่นเต้นราวกับได้ของขวัญชิ้นนั้นเสียเอง

“รุ่นพี่เจสเทิร์นชื่อ เพนซิลเวีย สเติร์น แต่น่าเสียดายที่เขายากเป็นจอมเวทพฤษชา ก็เลยให้เพื่อนเธอไป” บาเรียตอบ

“โห่ เสียของอะ แล้วของท่านเจ้าเลดาน อิบเซน ละ” ทีน่าถามต่อ

“ซิลด์ได้ เป็นสิทธิ์เข้าห้องสมุดที่ปราการชินเทลล่าตลอดทั้งปี กับเที่ยวชมแผนกพัฒนาการเวท ซิลด์ดีใจสุดๆ จนเกือบช็อกเลยละ”

“นี่ๆ เดียวนะ อีตาซิลด์ให้เรามาทำงานเยี่ยงทาส แต่ตัวเองดันเสนอหน้าไปลอยโคมก่อนเนี่ยะ อย่างนั้นมันน่าก”

“มันเป็นเหตุบังเอิญนะ ซิลด์กับเกริต้าต้องไปเตรียมเวท เลย์โตนไปชะคนละโคม คือนี่ซิลด์นอนหลับฝันดีแน่”

สิ้นเสียงตอบของบาเรีย ทั้งสี่ก็เดินมาถึงหน้าโรงละครเฟรนเทียร์ ที่มีเสียงเฮดังสนั่น ตามด้วยเสียงประกาศผลรางวัลว่า

“ออกมาแล้วครับ ของขวัญสุดพิเศษของท่านเจ้าเวนาไรน์ วอลเดน เจ้าผู้ครองรัฐวาริเน และผู้ได้รับรางวัล คือ เอเบค ฮานเซล นักเรียนออร์เจสเทิร์นห้องสามครับ”

พอได้ยินอย่างนั้นทั้งสี่ก็รีบวิ่งไล่ไปตามขอบสระลาวา ซึ่งรับลาวาที่ไหลจากจุดปล่อยหลายสิบจุดรอบอัมมจันทร์ชั้นบนสุด โดยธารลาวาจะไหลวนเป็นชั้นๆ จนมาถึงด้านล่างอย่างช้าๆ โคมหลากสีทั้งหมดก็จะล่องลงมารวมกันที่สระลาวา ซึ่งมีเรือไอสคริมสูตรเมือริเวอร์กายลอยให้บริการอยู่ เมื่อโคมไฟทุกๆ หนึ่งร้อยโคมลงมาถึงบึง โคมไฟเหล่านั้นก็จะลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า ตามความเชื่อพื้นเมืองว่า คำอวยพรหรือคำอธิษฐานที่ลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าพร้อมโคมนี้จะกลายเป็นจริง

บาเรียแอบสะกิดเวิร์นให้วิ่งไปอีกทางหนึ่ง แล้วปล่อยให้มันวิ่งตามทีน่าที่ตรงดิ่งไปหาเอเบค ซึ่งยืนกระโดดโลดเต้นอยู่ตรงจุดปล่อยโคม

“เอเบค ไดอะไรนะ ไดอะไร” ทีน่าถามเสียงตื่นเต้น

“บัตรกำนัลบริษัทนาเทียวรีเวียราฟรีตลอดเจ็ดวันเจ็ดคืนทั้งครอบครัว”

เอเบคกระโดดโลดเต้นไปตามอัฒจันทร์ ในขณะที่ที่น่านมองตามอย่างอิจฉา

“นี่ล นีล ไปเอาโคมกันเถอะ เราสองคนก็ได้สองสิทธิ์แล้ว” ที่น่านเฝ้าพาลง
คว้ามือนีลให้ไปยังจุดแจกโคม

“เลือกโคมที่น้องต้องการเลยละ คนเดียวได้ดวงเดียวนะคะ ตอนนี้อยู่เหลือ
ของขวัญจากท่านเจ้าลีโอ ฟรานเชสก้า แห่งรัฐดาโรก้า ท่านเจ้าอาคิร่า ซีซานิน แห่ง
รัฐบาซิลล่า ท่านเจ้าเลเดียก้า กูตเรต แห่งรัฐโพลาโต้ และท่านเจ้าดิกเคนท์ วู้ด
แห่งรัฐฟอร์โซคะ”

“นี่ๆ เลือกสิ ฉันดวงไม่ดี นีลเลือกดีกว่า” ที่น่านจับแขนนีลเขย่าอย่าง
อดอ้อนโดยไม่รู้ตัว

“อยากได้สีอะไรละ”

“เอาสีม่วง ตรงนั้น” ที่น่านเลือกเองตัวเอง จนนีลยิ้มขำ

‘ตอนแรกบอกให้เราเลือกไง’

“งั้นฉันเอาไฟสีส้มแล้วกัน รอตงนี่นะ ฉันไปต่อแถวก่อน” นีลบอกแล้ว
เดินไป

ที่น่านมองตามอย่างลึนระทึก แต่ยืนรอไปรอมมา เด็กสาวก็อยากเปลี่ยนสี
ดวงไฟ เลยเดินไปหานีล พอดีกับที่ถึงคิวเด็กหนุ่ม

“อ้าว นีล จะเอาโคมสีอะไรจ๊ะ” ฮาดี เมลเลต ถามด้วยรอยยิ้มสดใส

“รุ่นพี่มาทำอะไรที่นี่เหรอครับ”

“มาช่วยระหว่างรอซัลค์นะ รายนั้นอยากลอยโคมมากๆ แต่ติดกะทาง
อาณานิคมอยู่ อ้าวทีน อยากได้โคมไฟสีอะไรจ๊ะ”

“สีแดงค่ะ” ที่น่านตอบเสียงนิ่ง ขณะที่นีลหันไปมอง

“อ้าว ไม่เอาสีม่วงแล้วหรอ”

“ไม่เอาแล้ว นีลก็รีบเลือกสิ จะได้เอาโคมไปลอยฉันเหนื่อยแล้ว จะรีบกลับ
หอ” ที่น่านพูดจบก็ค้อมหัวให้ฮาดี แล้วเดินไปรอที่เดิม

“ท่าทางจะโกรธจริงๆ นะเนี่ย” ฮาดีแซว แล้วหันไปใช้ไม้เกี่ยวขอบโคมแก้ว
ที่บรรจุดวงไฟสีแดงลงมาให้นีล

“แล้วของนีลล่ะจะเอาสีอะไร”

“สวัสดี” นีลตอบพลางรับโคมไฟดวงแรกมาไว้ในมือ

“แต่งกับส้อมสองดวงจ๊ะ ขอให้โชคดี ทั้งเรื่องเสี่ยงทายและเรื่องอื่นด้วยนะจ๊ะ” ฮาดี้ฮวยพร

“ขอบคุณครับพี่”

“อ้อ นีล”

นีลหันมาสบตารุ่นพี่ ฮาดี้จึงยิ้มยิ้มแล้วพูดว่า “ผู้หญิงนะ ไม่ว่าจะชนชาติไหน ก็ไม่ชอบให้คนที่ตัวเองรู้สึกดีด้วยยิ้มให้ผู้หญิงคนอื่นหรอก”

นีลขมวดคิ้วแล้วคลายออก พร้อมยิ้มกว้างอย่างสดใส “แต่ตอนนี้ผมกำลังยิ้มให้ไหมครับ”

“กว้างมากๆ ด้วยจ๊ะ”

นีลหัวเราะพลางหันหลัง แล้วเดินตรงไปหาที่นั่งทำหน้าหงิกยิ่งกว่าเดิม

“จะล่อยตรงไหนดี” นีลถาม

“ตรงนั้น คนไม่เยอะดี จะได้ลุ้นคำฮวยพรเร็วๆ” ที่น่าตอบ แล้วรีบวิ่งถึงกระโดดไปตามขั้นบันได เพื่อไปยังจุดปล่อยโคม พวกเขาต่อแถวไม่นานก็ถึงคิว

“เออะ นีล นีลเปิดก่อนนะ” ที่น่าพูดอย่างลุนๆ การเปลี่ยนอารมณ์กลับ

ไปกลับมาจากที่น่า ทำเอาเนลทำใจเลย ว่าต่อจากนี้เขาจะต้องระวังตัวมากกว่าเดิม

ทั้งที่ความจริงก็ไม่เคยมองใครแท้ๆ นีลคิด พร้อมกับยื่นมือที่ถือโคมของเขาออกไป โคมน้อยลอยจากมือเด็กหนุ่มลงสู่ธารลาวาสีเขียว ทันทีที่ท้องของโคมรูปเรือกระทบกับผิวลาวา ลูกไฟสีขาวบริสุทธิ์ก็ลอยจากท้องเรือ แทรกผ่านเปลวไฟขึ้นมา ก่อนจะขยายตัว แล้วส่งผ่านคำฮวยพรเสียงดังว่า

“สมหวัง”

คำฮวยพรแสนสั้น แต่สร้างรอยยิ้มให้นีลจนแก้มแทบปริ ขณะที่ที่นั่งร้องว่า

“ว้า! แย่จัง ไม่ได้ละ งั้นลองของกันนะ ถ้าฉันได้ของขวัญจากท่านเจ้าฉันจะแบ่งให้นีลนะ” ที่น่ายิ้มกว้างให้ แล้วตั้งสมาธิส่งโคมรูปเรือลำน้อยลงสู่ธารลาวา ลูกไฟสีขาวลอยขึ้นมา แล้วแปรเปลี่ยนเป็นรูปท้องฟ้าที่มีดาวประดับ

ที่น่ายกมือปิดปากที่อ้าค้างของตัวเอง ในขณะที่มีเสียงประกาศดังไปทั่ว

โรงละครว่า

“ของขวัญสุดพิเศษของท่านเจ้าลิโอ ฟรานเชสก้า เจ้าผู้ครองรัฐดาโรก้า และผู้ได้รับ คือ ที่นา ปาร์ค นักเรียนออร์เจสเทิร์นห้องหนึ่งครับ”

ที่นากระโดดตัวลอยเข้าไปกอดนิล เธอหัวเราะเสียงดังอย่างไม่อายใคร แล้วรีบคลายอ้อมกอดทันที เพื่อไปรับสิ่งที่ลอยออกมาจากท้องฟ้าอันงดงามนั้น แล้วที่นาก็กรี๊ดร้องดังกว่าเดิม เมื่อเห็นสิ่งที่ลอยออกมาชัดๆ

“ชั้นเรียนพิเศษสำหรับจิตรกรเวทีเบื้องต้นที่ฉันอยากเรียนไงนิล สุดยอดไปเลย! อย่างกับคุณลุงลิโอเตรียมของขวัญนี้ไว้ให้ฉันเลยละ ในนี้เขาบอกว่าพาเพื่อนไปได้ด้วย นายวาลีล่าจะอยากไปกับฉันไหม”

“คงอยากละมั้ง แต่ไหนว่าจะแบ่งของขวัญให้ฉันไง”

ที่นาเงยหน้าจากของขวัญมามองหน้านิล “เอ่อ จริง แต่นิลวาดเป็นแล้วนี่ นายเคยเข้าชั้นเรียนนี้พร้อมกับลินคัตั้งแต่เด็ก”

“ก็จริง อย่างนั้นขอเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นได้ไหม”

ที่นามองนิลอย่างสงสัย “อะไรล่ะ”

นิลเอื้อมไปแตะปอยผมของที่นาที่ตัดจนสั้นตอนก่อนสอบเข้าโรงเรียน และเจ้าตัวก็คอยเล็มผมไว้ไม่ให้ยาวอีก อ้างวาร์ว่อน ที่นามองมือเพื่อนสนิทอย่างไม่เข้าใจ จากนั้นหันไปสบตาเขา แล้วผิวขาวใสของคนที่ไม่ชอบแต่งหน้าก็แดงระเรื่อขึ้นโดยไม่รู้ตัว

“ไว้ผมยาวเพื่อฉันได้ไหม”

ที่นาแหม่ปาก พลางส่องไปที่สระลาวาด้านล่าง ซึ่งเริ่มมีดวงไฟลอยสู่ท้องฟ้า แล้วตอบว่า

“แต่มันชอบพันกันยุ่งไปหมดนี่”

“ถ้าไม่อยากหิ...” นิลตอบ ขณะที่ที่นาหันมาสบตาเขานิ่ง

ภาพโคมไฟลอยสู่ท้องฟ้า และเป็นฉากหลังให้เด็กหนุ่มเจ้าของรอยยิ้มทรงเสน่ห์ ซึ่งสะท้อนบนดวงตาสีฟ้าทึบของที่นา เป็นภาพที่นิลจะไม่มีวันลืม เพราะ ณ วินาทีนี้ สิ่งของที่นามองไม่ใช่ความสวยงามนั้น แต่เป็นริมฝีปากของเขาที่กำลังพูดคำที่เขาควรพูดมานานแล้ว ด้วยน้ำเสียงมั่นคงที่สุดว่า

“ฉันจะหิวให้...เหมือนเมื่อก่อนไง”

ที่นั่นไปจนนี่เริ่มใจไม่ดี แต่เมื่อเด็กสาวเอื้อมไปกำชายเสื้อของเขาไว้ พลางหันไปทางอื่นแล้วพูด นี่สักวันจะไปหลายวินาที ก่อนจะหัวเราะดีใจ พร้อมกับตบคนตัวเล็กมากอดแน่น

“แต่ไม่ใช่สถานะเดิมใช่หรือเปล่า”

“แน่นอน แน่หนอน แน่หนอน”

ที่นั่นเกาะคางกับไหล่คนตัวสูง ที่ยกตัวเธอขึ้นมาจนขาลอยจากพื้น พลางจ้องมองโคมไฟหลายร้อยดวงซึ่งลอยละลั่นตาอยู่บนท้องฟ้าจำลองของโรงละครแพเรนเทียร์ จนเหมือนดวงดาวหลากสีจริงๆ

“นี่นี่ล อายเขา เตี่ยคนอื่นเห็น”

นี่ลปล่อยที่นาลงยืนบนพื้น พลางหันไปมองรอบตัว โชคดีที่พวกเขาอยู่นอยู่ในเงามืดของหลังคาโรงละคร จึงไม่มีใครสังเกตเห็นมากนัก

“เห็นก็ไม่ใช่ไรนี่”

ที่น่าย่นจมูกใส่ “เตี่ยฉันก็โดนพวกผู้หญิงเขม่นแยสิ เคยคิดบ้างไหมว่าการที่ฉันอยู่ใกล้ๆ กับลินคอล์น่ะ มันทำให้ฉันลำบากแค่ไหน”

นี่ลเลิกคิ้ว “ไม่รู้ เด็กพวกนี้น่าสงสารมากกว่ามั้ง เพราะคงรู้สึกแสบของที่นี่ไม่ได้หรอก”

ที่นาค้อน แล้วชักมือที่ถูกลมไว้ออก “กลัวว่าฉันเหวอ”

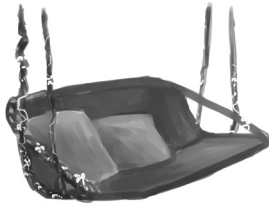
“ไม่ก็ได้”

ที่น่ายิ้มกว้าง แล้วตรงเข้ามาควงแขนนี่ล ขณะเดินลงบันไดอัฒจันทร์ พลางพูดว่า “ว่าแต่ นี่ลอธิษฐานขออะไรกับโคมเหวอ แล้วจะสมหวังไหม”

นี่ลยกหัวทุๆ ของคนตัวเล็กที่น่ารักที่สุดตลอดกาลในความคิดเขา พลางตอบว่า “สมหวังสิ สมหวังจริงตามคำอธิษฐานเลยละ”

3

คนพิเศษ

ลิล่าไม่รู้ตัวตัวเองมาถึงห้องได้อย่างไร รู้แต่ว่าเธอเดินมาถึงบันไดหอพัก จากนั้นก็ทำอะไรไม่ได้ เด็กสาวลืมหูลืมตามองเพดานห้อง พยายามคิดตั้งนานก็คิดไม่ออก พอขยับตัวก็เห็นตัวเองยังสวมชุดเมื่อวานอยู่

‘หรือเมื่อคืนง่วงมากจนทำอะไรไม่ได้’ ลิล่าคิด ขณะได้ยินเสียงเพื่อนซี้มเพลงเดินออกมาจากห้องน้ำ

“อ้าว ตื่นแล้วหรอ สงสัยเมื่อคืนเธอจะเหนื่อยมากเลยกลับไปพักผ่อนหน่อยเลย” ที่น่าทึ่งขณะเดินไปนั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง แล้วรีบเอาผ้าขนหนูขี้ผงที่เพิ่งสระเสร็จ

“ตอนนี้นามาฉันทกลับไปแล้วหรอ”

“ใช่ กลับปุ๊บจนเรียกไม่รู้เรื่องเลยละ รีบไปอาบน้ำลิล่า ซิลด์นัดเราซ้อมตอนเก้าโมงเช้าหรือเปล่า”

“จริงด้วย ตายละ เดี่ยวสาย”

ที่น้ามองเพื่อนร่วมห้องวิ่งจู่เข้าห้องน้ำไป ก่อนจะถอนหายใจยาว

‘ลิล่าเอ๋ย ไม่ได้รู้เรื่องอะไรกับเขาเลย’

หลายชั่วโมงก่อน

ลิล่าเดินตามลินคอร์นต้อยๆ เชไปเซมา แบบไม่ค่อยมีสติเท่าไรเพราะความ
ง่วง ลินคอร์นจึงเปลี่ยนจากจูงมือมาโอบไหล่เธอเดิน

“ลิล่า ถ้าเหนื่อยมากขนาดนี้ ทำไมไม่บอกละ” ลินคอร์นบ่น

ดีที่ทางเดินกลับหอพักในโรงเรียนตอนนี้อาศัยมีคน เพราะภาพนักเรียน
ชายเดินโอบไหล่นักเรียนหญิงเดินโซเซในสภาพนี้ดูไม่ดีเท่าไร

ดับ! คนที่ไม่ถือไม้อือกับคำเรียกมาหลายนาที่ ชบหน้าหนึ่งกับไหล่ลินคอร์น
เท้าของเธอก็หยุดเดิน จนเหมือนเด็กหนุ่มกำลังลากคนหมดสติ สุดท้ายผู้อาสา
ส่งก็ต้องหยุดเดิน แล้วอุ้มคนที่เพลียจัดมานั่งบนโซฟายาว ที่เป็นชิงช้าแถวลิ้นใน
สวนหย่อมของโรงเรียน

“เฮ้ จะนอนกินนอน” ลินคอร์นบ่น แล้วจัดทำให้อีกฝ่ายนอนยาวตามโซฟา
อุทิศศักดิ์ของเธอเป็นหมอนหนุน ส่วนตัวเองก็เอนหลังพิงผนังโซฟา แหงนหน้ามอง
หมู่ดาวบนฟ้า เพราะทุกคนไปร่วมสนุกในโรงละครแพเรนเทียร์กันหมด หอพักที่
เคยมีแต่เสียงดังวุ่นวาย จึงเงียบเชียบอย่างประหลาด

สายลมอ่อนพัดโชยเอากลิ่นงานเลี้ยงสังสรรค์ที่ใหญ่ที่สุดในรอบปีมาปะทะ
หน้า ลินคอร์นไม่เคยคิดว่าโรงเรียนจะเป็นสถานที่ที่ให้ความรู้ลึกแบบนี้ได้ และยัง
ไม่เคยคิดว่า ตัวเองจะเป็นใครอีกคนที่ไม่น่าเป็นได้ เด็กหนุ่มก็มองใบหน้า
เด็กสาวที่หลับไหลไม่รู้เรื่องราว แล้วถอนหายใจ

วินาทีแรกที่เขาเห็นเธอ ก็บอกตัวเองว่าเด็กผู้หญิงคนนี้น่าชาติ
วันแรกที่เขารู้จักพลังของเธอ ก็บอกตัวเองว่าเด็กผู้หญิงคนนี้แปลกดี
ครั้งแรกที่เขาเรียนรู้นิสัยใจคอของเธอ ก็บอกตัวเองว่า เด็กผู้หญิงคนนี้น่า
น่ารำคาญเสียจริง

แต่วันนี้พอเขาเห็นเธอพ่ายแพ้คามือคนอื่น เขากลับไม่มีคำพูดใดบอก
ตัวเอง คิดอย่างเดียวว่า เขาจะไม่วันยอมให้เธอนอนร้องไห้หมดสภาพกองอยู่
บนพื้นอีก

แล้วเขาก็ทำอย่างที่ทุกคนเห็นในวันนี้ ลินคอร์นอยากถามตัวเองว่า ทำไม
ถึงทำอย่างนั้น แต่เขาก็เลือกที่จะไม่ถาม ในเมื่อเขายังคงรังเธอไว้ข้างกาย ซึ่ง

การกระทำของเขาให้คำตอบที่ชัดเจนอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องหาคำตอบใดๆ อีก

‘โรงเรียนเป็นสถานที่พิเศษสำหรับแม่เสมอ’

ใช่ ตอนนี้นลินคอร์นรู้แล้ว ที่แห่งนี้มอบความรู้สึกพิเศษให้เขามากมาย ทั้ง
รู้ตัวและไม่รู้ตัว ที่สำคัญ เขาไม่ทันนึกด้วยซ้ำว่า อีกไม่ช้า เขาจะก้าวผ่านปีแรกของ
การเป็นนักเรียนโรงเรียนเวทแห่งเซวินา

“เรารู้จักกันมาเกือบปีแล้วสินะ ทำไมฉันถึงรู้สึกว่าจะรู้จักเธอเมื่อวาน”
ลินคอร์นพิมพ์ ฆณะเกี่ยวผมหน้าม้าของลิล่าให้พันขอบแว่นตา

‘ไม่มีเสียงตอบจากคนนอนหลับ ลินคอร์นก็ไม่ได้ต้องการให้เธอตอบ บางที
อาจจะดีกว่า ถ้าพวกเขาจะดำเนินความสัมพันธ์แบบที่ไม่ใช่ทั้งเพื่อนและคนรักอีก
สักหน่อย ลินคอร์นคิด พลางเงยหน้ามองท้องฟ้าลึกลับ กัดตลिनใจอุ้มลิล่า แล้ว
เดินไปติดต่อมาสเตอร์ที่อยู่เวรดูแลหอพัก เพื่อขออนุญาตนำลิล่าขึ้นไปส่งบนห้อง

“อ้าว พ่อหนุ่ม ยัยหนูนั่นเป็นอะไรไปล่ะ” มาสเตอร์ลาภิถาม ขณะเดินมา
หาลินคอร์นที่กำลังก้าวผ่านทางเข้าหอพักหญิง

“เธอคงเหนื่อยจากการประลอง แล้วยังฝันไปช่วยงานต่ออีกนะครับ ผม
เลยอาสาส่ง” ลินคอร์นตอบไปตามความจริง

“งั้นเหอ งั้นตามครูมาสิแล้วกัน ให้นอนพักที่ห้องรับรองก่อน แล้วเดี๋ยวครู
ค่อยแจ้งเพื่อนร่วมห้องของเธอให้มาพาขึ้นไป”

“เอ่อ เพื่อนร่วมห้องของเธอยังติดงานอยู่ที่แฟเรนเทียร์ครับ มาสเตอร์
ไม่ทราบจะให้ผมพาเธอขึ้นไปส่งที่ห้องได้หรือเปล่า”

มาสเตอร์ลาภิหันมาสบตาลินคอร์นแล้วยิ้มยิ้ม “ครูเชื่อความเป็นสุภาพ-
บุรุษของคุณได้ใช้ไหม คุณฟรานเชสกา”

ลินคอร์นยิ้มกว้างแล้วตอบว่า “ด้วยเกียรติของฟรานเชสกาเลยครับ”

เมื่อที่นำมาถึงหอพักกลางดึก มาสเตอร์ลาภิก็แจ้งเรื่องของลิล่าให้เธอทราบ
ตามระเบียบการเปิดห้องพักนักเรียน โดยที่เจ้าของห้องไม่อยู่ ที่นารับรู้ด้วยความ
ประหลาดใจ หากเป็นลินคอร์นที่เธอรู้จัก เขาไม่มีทางไปส่งผู้หญิงคนไหนขึ้นนอน
โดยเด็ดขาด อย่างมากก็แค่ให้นอนที่ห้องรับรองจนกว่าเพื่อนร่วมห้องจะมารับ อย่า

ว่าแต่อุ่นเลย ก็อย่างที่ทุกคนเห็นบนลานประลองนั่นไง ลินคอล์นไม่แม้แต่จะแตะต้องตัวมีเตล่าที่ล้มลงแทบทำตัวเองด้วยซ้ำ แล้วทำไมต้องขึ้นมาส่งลิลาถึงห้องนอนด้วย

“ลินคอล์นต้องคิดอะไรกับลิลาแน่ๆ” ที่น่าบอกตัวเอง และตั้งใจสังเกตความสัมพันธ์อันแปลกประหลาดระหว่างเพื่อนสนิทสองคนนี้อย่างใกล้ชิด

“เมื่อคืนงานเทศกาลโคมไฟสวอยใหม่ ฉันทอดดูเลย เพื่อยืนยัน” ลิลาซึ่งเดินออกมาในชุดนักเรียนแสนเรียบร้อยตามที่น่า ขณะใช้มือสางผมที่ยาวกว่าตอนเจอกันครั้งแรกมัดเป็นหางม้า

“สวยงาม เอาไว้เราไปเที่ยวริเวอร์กายกันจริงๆ ดีไหม”

“ได้สิ ปิดภาคเรียนตั้งสามเดือน คงมีอะไรให้ทำเยอะแยะเลย”

“เออจริงด้วย นี่ๆ ลิลา ฉันนะได้รางวัลพิเศษจากการเสี่ยงทายโคมไฟด้วยละ เป็นสิทธิ์ได้เข้าเรียนในชั้นเรียนนิตรกรเวทเบื้องต้นที่ปรการารัตติกาล เราไปด้วยกันนะ”

“จริงหรอ โชคดีจังเลย ทิน แล้วเธอไม่อยากไปกับนิลหรอ”

ที่นั่นสายหน้า “ไม่ละ นิลกับลินคอล์นเคยเรียนแล้ว แหมเธอจำ ที่พูดถึงนะ ว่าที่เจ้าผู้ครองรัฐถึงสองรัฐเขียวนะจ๊ะ พวกเขานะเรียนวิชาที่เปิดสอนของปรการาเขาจนหมดแล้วมั้ง”

“งั้นก็เอาสิ น่าสนใจ ฉันกำลังคิดว่า อยากรวดภาพเหมือนของคุณพ่อ บาฟาเรลด้วย ขอบใจนะติน”

“ไม่เป็นไร แต่ก่อนอื่น วันนี้ต้องซ้อมใหญ่รอบสุดท้ายให้ได้ที่สุดนะ” ที่นั่นเอ่ยขณะหยิบแปรงผมมาถายความร้อน แล้วหวีผมแสนยุ่งเหยิงของเธอจนเรียบตรงยาวสลวย

“โห ผมที่นยาวเท่านี้ตั้งแต่เมื่อไร ฉันไม่ทันสังเกตเลย” ลิลาถามขณะเตรียมของจำเป็นใส่กระเป๋า คนผมสวยเลยหันมามิ้ม

“ผมมันหยักศกนะ เลยดูสั้นตลอดเวลา แต่เดี๋ยวว่าจะไว้งายแล้ว ดีไหม”

ลิลามองไปหน้าเพื่อนสาวที่เริ่มดูหวานขึ้นเมื่อผมยาว พลังพยักหน้า

“ดีจ๊ะ คงสวยงามแน่ๆ เอาละ ฉันเสร็จแล้ว ทินเสร็จหรือยังจ๊ะ”

ที่หน้ารีบวงหรีด ลูกชิ้นสำรวจความเรียบร้อยเครื่องแต่งกาย แล้วหันไปคว้า กระเป๋าสะพาย

“ไปกัน”

ในที่จัดงานฉลองคืนสุดท้ายของสัปดาห์งานวันสถาปนาโรงเรียนเวทแห่ง
เซวีนาก็มาถึง กิจกรรมภายในงานรอบโรงละครแพเรนเทียร์ได้ยุติลง เกือบทุกอย่าง
เก็บกวาดเรียบร้อย เหลือไว้เพียงธงสัญลักษณ์ของแต่ละรัฐ ที่ยังโบกสะบัดรอส่ง
ศิษย์เก่าทุกคนในวันคล้ายวันสถาปนาในวันพรุ่งนี้

โรงละครแพเรนเทียร์เนื่องแน่นด้วยศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบัน ที่มารอดูการ
แสดงปิดโรงละครควบคู่กับการแสดงฉลองสมโภช อัฒจันทร์ถูกขยายออก เพื่อให้
ผู้เข้าชมทั้งหมดมีพื้นที่วางอาหารสเลิศ ราวกับทุกคนในโรงละครได้ร่วมกันอาหาร
มื้อค่ำอยู่บนโต๊ะเดียวกัน ระหว่างรอสการแสดงที่เป็นนางเอกของงาน

ห้องเตรียมตัวใต้เวทีการแสดงกำลังวุ่นวายไม่น้อย นางรำที่แสดงเป็น
ดอกไม้ไม้ทั้งแปดชนิดกำลังซ้อมรำครั้งสุดท้าย ในขณะที่คนจัดฉากประกอบ
ก็ต้องซักซ้อมการปล่อยอุปกรณ์ประกอบ รวมถึงการร้ายเวทให้สอดคล้องกับแต่ละ
ช่วงของการแสดงด้วย มีเสียงดนตรีดังจากอีกมุมหนึ่งเป็นระยะๆ เพราะตอนซ้อม
ใหญ่มีการปรับเปลี่ยนคีย์โน้ตเพลงบางส่วน

“ลิล่าจะดอกไม้ที่ผมของเธอหลุดอีกแล้ว มานั่งตรงนี้ก่อน” เกรต้าที่เป็น
ฝ่ายควบคุมการแต่งองค์ทรงเครื่องของนางรำทั้งแปดคน ตามมาดูแลความ
เรียบร้อย

ลิล่าหยุดรำรำแล้วเดินมานั่งให้เกรต้าเก็บปอยผมและติดดอกไม้ที่หลุด
ใหม่ พลางมองตัวเองในกระจก คนที่เธอเห็นไม่ใช่เด็กสาวอีกต่อไป แต่เป็นหญิงสาว
เจ้าของเส้นผมสีดำยาวสลวยถึงบั้นท้าย เธอติดดอกไม้เพิร์ลจำลองสีแดงเพลิง
ที่ทำจากยางมัตผมบนศีรษะ สวมเดรสยาวสีขาวแขนตึกตาล่นระบายที่ด้านหน้า
ชุดนี้เกรต้าออกแบบโดยตั้งใจให้คนทุกคนบนอัฒจันทร์ที่มองลงมา เห็นลิล่า
เป็นตัวแทนของดอกไม้ไม้ที่เข้มแข็งและยืนหยัดอยู่กลางแสงแดดร้อนแรง

“ดินะที่เธอผมยาวกว่าตอนเข้าเรียน เลยไม่ต้องใช้พลังเวทต่อผมมาก

นัก”

“ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน”

“เธอไหวหรือเปล่าที่ต้องคงสีตากับสีผมให้เป็นสีดำกระทั่งจบเพลง มันยากมากเลยนะ”

ลิล่าพยักหน้าอย่างมั่นใจ “ฉันทำได้ ปกติฉันคงสภาพสีผมกับสีดำให้เป็นอย่างนี้ได้ประมาณสามชั่วโมง ดังนั้นมั่นใจได้”

“ดี โอเค ติดดอกไม้เสร็จแล้ว หวังว่าฉันจะไม่หลุดอีกนะ อีกสิบห้านาทีก็จะเริ่มการแสดงแล้ว”

“ฉันขอไปเข้าห้องน้ำหน่อยได้ไหม”

“ได้ แต่ต้องกลับมาภายในสิบนาทีนะ นางรำทุกคนต้องไปอยู่ที่จุดปล่อยตัว”

“ได้จ้ะ ฉันไปแป๊บเดียว” ลิล่าเอ่ยจบ ก็ลุกเดินออกจากห้องแต่งตัว แต่สถานที่ที่เธอไปกลับไม่ใช่ห้องน้ำ เด็กสาวเดินไปนั่งขัดตัวหลบมุมอยู่อย่างตื่นเต้น

“เอาอีกแล้วลิล่า นิสัยเสียจริง ไม่ต้องกลัวหรอก” ลิล่าเตือนตัวเอง ก่อนจะสะดุ้งเฮือกเมื่อเสียงลินคอร์นดังขึ้นที่ด้านหลัง

“ไม่ได้ให้สัญญากับใครเสียหน่อย ทำไมต้องกลัวขนาดนั้น”

ลิลาลุกขึ้นยืน แล้วหันมายิ้มประหม่าให้ “เอ่อ ฉันไม่เคยขึ้นแสดงมาก่อนเลยนะ”

“ใครจะเคยมาตั้งแต่เกิดล่ะ ผีมาเยอะแล้วจะกลัวอะไร”

“ลีนค์ไม่เข้าใจ ฉันยืนเด่นอยู่ตรงกลางเลยนะ ถ้าเกิดพลาดขึ้นมาล่ะ”

ลินคอร์นสวมเครื่องแบบนักเรียนที่เรียบง่ายที่สุดเท่าที่ลิล่าเคยเห็น เด็กหนุ่มยกมือกอดอก แล้วพูดว่า

“ก็ยังมีเพื่อนอีกเจ็ดคนช่วยรื้อรอบตัวเธอ มีนักดนตรีอย่างพวกฉันอีกสามคนยืนอยู่บนเวทีเดียวกัน นอกจากนั้นยังมีเพื่อนอีกหลายสิบคนที่คอยควบคุมเวทีอยู่ด้านล่าง ถ้าเธอพลาด พวกเราทุกคนก็จะช่วย”

ลิล่าสุดหายใจลึก มือของเธอกำลังขยับกระโปรงยังสั้นอยู่ ลินคอร์นจึงก้าวเข้ามาประชิดตัวแล้วก้มหน้าลงมาใกล้เธอ หางเพียงแค่นปลายจมูก

“เธอไม่ได้อยู่คนเดียวบนเวทีอันยิ่งใหญ่ขนาดนั้น แต่เธอยังมีพวกเรา เข้าใจไหม”
 ลีลาพยักหน้า “อื้อ”

ลินคอร์นถอยห่างออกมาด้วยรอยยิ้มพอใจ

“ดีมาก เธอจะ ไปกันได้แล้ว” ลินคอร์นหมุนตัวจะเดินกลับไปที่ห้องแต่งตัว แต่ลีลากลั้วเอื้อมมือมาดึงชายเสื้อกั๊กของเขาไว้ เมื่อเขาหันมา สายตาก็หยุดนิ่งอยู่ที่ภูตดอกไม้มันแสนสวย ซึ่งส่งยิ้มให้เขาอย่างจริงใจ

“ขอบคุณนะลินค์”

“ขอบคุณอะไร”

ลีลา ยังคงฉีกยิ้มหวานที่ทำให้จังหวะเต้นของหัวใจใครอีกคนสะดุด ขณะตอบว่า

“ขอบคุณที่ทั้งลินค์ นีล และทีนอยู่เคียงข้างฉัน ขอขอบคุณทุกสิ่งที่ทำให้พวกเรามาเจอกัน ทุกคนเป็นคนพิเศษสำหรับฉันนะ”

“อืม ไปกันเถอะ” ลินคอร์นรับคำอย่างเคร่งขรึม เมื่อลีลาพูดสิ่งที่อยากพูดมานานจบ ก็เดินนำลินคอร์นไปยังห้องแต่งตัว ลินคอร์นมองตามหลังไป แล้วพึมพำกับตัวเองว่า

“ทุกคนนั่นแหละ”

“ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน และนักเรียนทั้งหลาย ครูมีความยินดีอย่างยิ่ง ที่วันนี้พวกเราได้มารวมกันอยู่ที่นี่ สถาบันแห่งนี้คือ แหล่งอบรมสั่งสอนพ่อแม่ของเรา ตัวเรา และลูกหลานของเรา พวกเราทั้งหมดคือครอบครัวที่อยู่ร่วมกันมาอย่างยาวนาน แต่เวลาทั้งหมดนั้นจะไม่มีคุณค่าเลย หากเราไม่แบ่งปันสิ่งดีๆ ให้แก่กัน...” เสียงผู้อำนวยการโรงเรียนกล่าวสุนทรพจน์ยังคงดำเนินต่อไป ขณะเด็กห้องหนึ่งพร้อมจะเริ่มการแสดงแล้ว

ซิลด์ คาร์ธ่า ยืนยกมืออยู่ ณ จุดที่ทีมงานจัดฉากเห็นชัดที่สุด เขาเริ่มส่งสัญญาณตามขั้นตอน

“นางรำพร้อม?”

เกริต้ายกนิ้วโป้งชูรับสัญญาณ ซิลด์จึงหันไปถามฝั่งนักดนตรี

‘นักดนตรีพร้อม?’

ลินคอร์นยกมือที่ถือคันชักไวโอลินขึ้นเป็นสัญญาณ ชิลด์จึงหันไปหาผู้ที่มีหน้าที่เปิดม่านเวทีเพื่อนำนางรำขึ้นสู่เวที ขณะที่ยังฟังเสียงท่านผู้อำนวยการกล่าวเปิดการแสดงชุดสุดท้ายของการเฉลิมฉลองครั้งนี้ว่า

“...และ ณ บัดนี้ ด้วยความตั้งใจจริงของเหล่าน้องใหม่ล่าสุด การแสดงชุดสุดท้ายเป็นของนักเรียนวอร์เจสเทิร์นห้องหนึ่ง ซึ่งร้อยเรียงสิ่งที่ดีที่สุดมานำเสนอ ขอเชิญทุกท่านพบกับการแสดงชุด...ลมหายใจดอกไม้หน้า”

ชิลด์ตื๊ดนิ้วดังเป็นจังหวะ...หนึ่ง สอง สาม

เสียงไวโอลินหวานซึ่งดังขึ้น จากนั้นเวทีประลองแพเรนเทียร์ก็แยกออกเผยให้เห็น ลินคอร์น ดี. ฟรานเซสกา ซึ่งบรรเลงบทเพลงไวโอลินแสนหวาน คลอเสียงเปียโนที่สร้างท่วงทำนองของหยดน้ำให้สอดประสานอย่างน่าทึ่งทุกครั้ง ที่ นิล เอนเซล กตศิษฐ์เปียโน นางรำแต่ละคนปรากฏตัวที่กลางเวทีเล็ก ซึ่งลอยอยู่เหนือรอยแยกของเวที ท้ายที่สุดมีเสียงพลุดจากการเป่าของ ทีนา ปาร์ค ดังคลอแล้วร่างของนางรำคนสุดท้ายก็ร่วงลงมาจากท้องฟ้าจำลอง รวากับภูตน้ำฝนที่หยาดหยดจากฟากฟ้าสู่แดนดิน

เหล่าดอกไม้หน้าเจ็ดดอกแรกย่อรำตามทำนองเพลงของเปียโนและไวโอลิน มือของนางรำทั้งเจ็ดที่ปิดป้ายไปตามจังหวะ สร้างสายน้ำให้พุ่งเป็นสายसानไขว่กัน จนกลายเป็นตาข่ายรองรับดอกโกเฟิร์ลที่ร่วงลงมา และชูช่อรายรำสู่ความร้อนที่รุ่มร่าอยู่รอบด้าน แต่ยิ่งโกเฟิร์ลพยายามสู่ความร้อนรอบกายมากเท่าไร เกสรของดอกไม้นั้นก็ยิ่งพ่นประกายไฟ จนตาข่ายน้ำที่เป็นฐานรองรับระเหยเหือดแห้งหายไป เหล่าดอกไม้หน้าทั้งเจ็ดต่างล้มลงทีละดอกๆ สุดท้ายก็เหลือดอกโกเฟิร์ลเพียงดอกเดียว

เสียงดนตรียังดังประสานกับการย่อรำของดอกโกเฟิร์ล ที่เหมือนต่อสู้อย่างเดียวดายจนถึงที่สุด แต่แล้วสายฝนก็โปรยปรายลงมา ดอกโกเฟิร์ลเงยหน้าเหมือนฟ้ามาโปรด เธอยืนมือออกไปร่อนน้ำฝน ขณะที่เกสรดอกไม้สีเพลิงก็กลับกลายเป็นเกสรดอกไม้ธรรมดาเช่นดอกอื่นๆ เธอกำน้ำฝนไว้ในมือ แล้ววาดมือสาดซัดน้ำไปตามร่างเพื่อนดอกไม้หน้าทั้งเจ็ดที่สิ้นใจไปก่อน ให้ฟื้นคืนชีวิตดังเดิม

เหล่าดอกไม้ทั้งหลายทั้งเจ็ดกลับมาล้มหายใจ และเริ่มร่ายรำท่ามกลางสายฝน หยดน้ำฝนที่ตกลงมาทั้งหมดจึงแตกกระसानชานเซ็นออกไปโดยรอบ และเป็นรัศมีกว้างขึ้นเรื่อยๆ ไม่ว่าหยดน้ำเหล่านั้นจะกระเด็นกระทบพื้นเวทีหรือผู้คน มันก็แปรสภาพเป็นดอกไม้ขนาดเล็กกระจิดที่เป้งบาน สร้างรอยยิ้มให้ทุกคน

ในขณะเดียวกันนางร่ำดอกไม้ทั้งหลายทั้งแปด ก็เร่งจังหวะร่ายรำเร็วขึ้นตามจังหวะดนตรี พร้อมกับลอยตัวขึ้นไปจดกับท้องฟ้าจำลอง เมื่อหยดน้ำหยดสุดท้ายได้กลายเป็นดอกไม้แล้ว ร่างของเหล่านางร่ำดอกไม้ทั้งหลายก็แตกกระจายเป็นกลีบดอกไม้ที่ถูกสายลมพัดกระจายทั่วทั้งโรงละครสี่เพ็ลิ่ง ท่ามกลางเสียงดนตรี แล้วเสียงเพลงก็จบพร้อมกับเสียงปรบมือดังกึกก้อง

นักดนตรีทั้งสามคนเดินมายืนเรียงกันกลางเวที ขณะที่นางร่ำทั้งแปดปรากฏตัวที่หน้าเวทีอีกครั้งพร้อมกับทีมงานทั้งหมด โดย ซิลด์ คาโรต้า เดินนำหน้าทุกคนออกมาโค้งคำนับผู้ชม ที่เสียงปรบมือต้อนรับเสียงดังสนั่น

“นี่คือ...ของขวัญจากหุ่นน้องสู่รุ่นพี่ ดอกไม้สำหรับทุกคน และ...สุขสันต์วันสถาปนา เจอกันปีหน้าเด็กๆ”

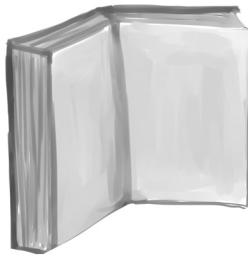
สิ้นเสียงประกาศของผู้อำนวยการ ท้องฟ้าจำลองของโรงละครแพเรนเทียร์ก็หายวับไป คงมีแต่ท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยหมู่ดาวระยิบระยับของจริง

วืด! บีม!

พลุไฟดอกไม้ใหญ่พุ่งทะยานขึ้นสู่ฟากฟ้า ก่อนจะระเบิดเป็นตราสัญลักษณ์ของโรงเรียน ตามด้วยพลุเจ็ดสีอีกหนึ่งลูก ที่แตกกระจายเป็นตราสัญลักษณ์ของแต่ละรัฐ ทุกคนชื่นชมกับแสงสีที่เรืองรองนั้น แนนอน พวกเขาจะจดจำความสวยงามนี้ไว้...จนกว่าจะถึงวันฉลองในปีหน้า

4

การสอบกับคำเชิญที่ไม่คาดฝัน

วันที่ 13-18 เมษายนของทุกปี กำหนดให้เป็นวันสอบเลื่อนระดับชั้น ของนักเรียนออร์เจสเทิร์น ที่ต้องสอบหกวันติดต่อกัน โดยไม่เว้นวันหยุด เริ่มต้นด้วยวิชาบรรยายอย่างวิชาประวัติศาสตร์และการก่อตั้งอาณาจักร วิชาที่สองก็คือ วิชาว่าด้วยธาตุและพลังเวท สอบวันละวิชา อีกสี่วันที่เหลือเป็นการสอบการใช้เวท เบื้องต้นทั้งเจ็ด แบ่งสอบวันละสองวิชา แยกสอบเป็นรายห้องวนไปตามลำดับห้องเรียน แต่วิชาเวทแห่งรัตติกาลให้จัดสอบพร้อมกันทั้งหมด

สิ่งที่นักเรียนออร์เจสเทิร์นกลัวที่สุดก็คือ การสอบวิชาบรรยาย เนื่องจากต้องอ่านหนังสือด้วยตัวเอง แม้จะมีจัดสัมมนาโดยเชิญผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์มาสอนเป็นครั้งคราว แต่ปริมาณหนังสือที่ต้องอ่านก็ยิ่งเยอะอยู่ดี เรียกว่าแม้โรงเรียนจะหยุดเรียนให้เตรียมตัวก่อนสอบเกือบสองสัปดาห์ ก็ใช่ว่าจะเพียงพอกับการอ่านหนังสือทั้งหมด

“ลินค์ อย่าหวั่นไหว” ลิล่าเรียกเสียงอ่อนใจ เพราะเพื่อนสนิทเอาหนังสือปิดหน้าหลับอยู่ในห้องสมุดของคฤหาสน์ไดเอนแพนไทร์

“ปล่อยยให้ลินค์กลับไปเถอะลิล่า เชนั่งฟังเธอเก็งข้อสอบมาตั้งหลายวัน

แล้ว” นีลออกตัวแทนเพื่อนสนิท ขณะหันไปมองที่หน้าต่างที่อยู่ในสภาพไม่ต่างกับ
ลินคอร์น

ลิล่าปิดหนังสือประวัติศาสตร์เล่มโต แล้วเอื้อมไปหยิบหนังสือออกจากหน้า
ลินคอร์น เป็นห่วงกลัวว่าเพื่อนจะหายใจไม่ออก แต่คนที่เธอเพิ่งหยิบหนังสือออก
กลับลืมนิดา ลิล่าตกใจจนทำหนังสือหลุดมือ ร่วงไปทับหน้าลินคอร์นอีกรอบ

“โอ้ย!”

“ว้าย! ขอโทษๆ เจ็บหรือเปล่า” ลิล่าถามพร้อมกับรีบหยิบหนังสือออก
แล้วลูบหน้าผากลินคอร์นอย่างเบาๆ

ลินคอร์นจับมือที่กำลังลูบหน้าผากเขาบ่อยๆ แล้วขยับตัวลุกขึ้น

“ไม่เป็นไร ตีวกันถึงไหนแล้วนะ” ลินคอร์นถาม พลางปล่อยมือลิล่ามา
ปิดปากตัวเองที่อ้าปากกว้างหาวหวอดอย่างง่วงงุน

“เพิ่งถึงประวัติของรัฐบาลลาล่าเองจะ ยังเหลืออีกตั้งสองรัฐ ลินคอล์นไหมอะ
หรืออยากพักก่อน”

ลินคอร์นส่ายหน้า ทั้งที่ขยับตัวเพื่อนอนให้สบายขึ้น แล้วหลับตา

“ต่อเลย ฉันฟังอยู่”

นีลมองคนที่นอนกอดหมอนอิงหลับตาพร้อมอย่างอ่อนใจ ขณะที่ลุกขึ้นชวน
ลิล่าออกไปยืดเส้นยืดสาย

“ไปลองฝึกเวทกันไหมลิล่า สองคนนี่ลองถ้าได้หลับละก็ยาวแหละ”

ลิล่าวางหนังสือประวัติศาสตร์ลงข้างตัวอย่างถอดใจ แล้วลุกขึ้น

“ก็ดีจ๊ะ นีลช่วยทวนวิธีเวทให้ฉันได้ไหม รู้สึกไม่มั่นใจยังงี้ไม่รู้”

“ได้สิ ไปข้างนอกกันไหม”

“อื้อ”

“ไม่น่าเชื่อว่าเธอจะเก่งประวัติศาสตร์ขนาดนี้” นีลชวนคุย ขณะทั้งคู่เดิน
ออกมาที่สวนหน้าคฤหาสน์ แล้วเริ่มทำรูทีนประจำวัน ก่อนการเริ่มฝึกเวท

“ฉันแค่ชอบอ่านหนังสือนะ พอไปช่วยงานมาสเตอร์โลบวารี ก็เลยเห็น
หนังสือน่าอ่านเยอะแยะ บางทีมาสเตอร์ก็สอนด้วยนะ อ่านไปอ่านมาก็สนุกดี”

นีลหัวเราะเบาๆ ขณะขยับมือไปมา และเกิดลูกบอลน้ำขึ้น เขาส่งไปให้

ลิล่า ที่รับมาแล้วดัดแปลงลูกบอลน้ำธรรมดามาให้เปลี่ยนเป็นรูปร่างอื่น

“โจทย์ข้อสอบวารีเวท น่าจะเป็นการสอบสร้างอาวุธนะ”

“เธอจ๊ะ นีลเป็นเด็กจากวินด์โคลโลแท์ๆ ทำไมใช้วารีเวทเก่งจังเลยละ”

นีลเลิกคิ้ว แล้วเอ่ยว่า “ลิล่าไม่รู้เหรอ คุณแม่ของฉันมาจากวารีเน”

ลิล่าส่ายหน้า “ท่านเป็นมาสเตอร์พิเศษที่มาช่วยมาสเตอร์อมารานสอนไม่ใช่เหรอจ๊ะ” ลิล่าอ้างถึงมาสเตอร์ซราที่สอนพฤษาเวทเบื้องต้น

“ใช่ คุณแม่ฉันจบจากปการการฟาเรนซ์ แต่ความจริงธาตุในตัวท่านคือ ธาตุ น้ำนะ”

“โห ดีจังเลย ฉันเห็นลีนเองก็เก่งเกือบทุกเวทเลย เพราะว่าคุณพ่อคุณแม่ของทุกคนมีพลังหลากหลายนะนะ แต่ฉันนี่สิ สงสัยทั้งตระกูลคงเป็นคนบาซิลล่าทั้งหมด เลยต้องแปลงพลังอีกที” ลิล่าเอ่ยอย่างอดอิจฉาไม่ได้

“ก็แค่ถึงอายุสิบเจ็ดแหละ ถ้าพลังในตัวเรากลายเป็นพลังเวทบริสุทธิ์เมื่อไร ก็น่าจะลดความเหลื่อมล้ำตรงนั้นไปได้เยอะ”

ลูกบอลน้ำในมือลิล่าแปรเปลี่ยนไปหลากหลายรูปแบบ ก่อนจะกลับมาเป็นแบบเดิม เธอจึงโยนกลับไปให้นีล ซึ่งฝึกการเปลี่ยนแปลงรูปร่างได้อย่างลื่นไหลจนเหมือนเป็นเรื่องง่ายๆ สำหรับเขา

“ลืมถามทุกทีเลย พอขึ้นเจสเทิร์น เราต้องไปริเวียว่า เธอจะว่ายน้ำเป็นหรือเปล่า”

“เป็นจ๊ะ คุณพ่อบาฟาเรลให้ฉันเรียนตั้งแต่เด็ก บอกว่ามันจำเป็น แต่ว่ายไม่ค่อยแข็งแรงเท่าไร”

“นั่นก็ดี ไม่งั้นจะอันตรายมาก”

ลิล่าพยักหน้า แล้วหัวเราะอย่างไม่มีปรีชีล้วย

“หัวเราะทำไมเธอ” นีลถาม

“ขำนึล นีลนะนิสัยแตกต่างกับลีนค์มากเลยนะ ฉันพอจับทางลีนค์ได้แล้ว ขำนั้นจะไม่ยอมบอกเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นข้างหน้า ให้ไปแก้สถานการณ์เฉพาะหน้าตลอด แต่ลีนเป็นพวกชอบเตรียมการล่วงหน้าสินะ”

นีลยกมูมปากขึ้นอย่างเห็นด้วย “แต่ลีนค์น่าจะเจ้าแผนการกว่าฉันเยอะนะ

คิดอะไรคนตามไม่ค่อยทันหรอก”

“จริงจ๊ะ แถมชี้แก้งด้วย” ลีล่าแอบนินทาคนหลับ

“หรือ”

เสียงของคนทีลีลาคิดว่าหลับดังขึ้นด้านหลัง พร้อมกับวงแขนของเขาที่โผล่มาล็อกคอเธอ ลีลา ยกมือจับท่อนแขนของลินคอร์นอย่างตกใจ เมื่อจะเงยหน้ามองก็ทำไม่ได้ เพราะคนตัวสูงกอดกลางศีรษะเธอ แล้วขยี้อย่างมันเขี้ยว

“ฉันอึดอัดนะลินค์” ลีล่าประท้วง แล้วหันไปค้อนคนขี้แก้ง

“ช่างสิ” ลินคอร์นตอบ ขณะปล่อยเด็กสาวเป็นอิสระ

ลีลา ยกมือจัดผมที่ยุ่งเหยิง พลังถามว่า “ลินค์ไม่่วงแล้วหรือ จะติวต่อไหม”

“พอก่อนเถอะ น่าเบื่อจะตาย เอาแค่ผ่านก็พอ” ลินคอร์นตอบ แต่ลีล่าหน้ามู๋ลง

“แต่ที่เก็งไปมันยังไม่พอที่จะผ่านเลยนะ มาเลย กลับมาเรียน” ลีลาพูด พลังคว้ามือลินคอร์นให้เดินกลับเข้าไปในบ้าน

“แล้วทำไมเธอไม่บอกนิลบ้างล่ะ” ลินคอร์นหาเรื่องโยเย โดยนิลเดินตามมาอย่างอารมณ์ดี

“ก็นิลเขาอ่านหนังสือทุกวัน แต่นายไม่อ่านนี่ ฉันลองถามไปตั้งหลายเรื่อง นายก็ตอบไม่ได้ เอาละ ถ้าหาย่วงแล้ว ก็นั่งลงเรียนต่อเลย”

ลีลากดไหล่ลินคอร์นให้นั่งลง และนั่งลงข้างๆ ลูกศิษย์เสียเลย กันไม่ให้เขาไปนอนแผ่บนโซฟาอีก

“ไม่เอา ไม่เรียน” ลินคอร์นส่งเสียงงอแง แต่คนโดนแก้งกลับทำหน้าดูใส่ แล้วบอกว่า

“ถ้าสอบตก ไม่อายเขาหรือ”

นิลหัวเราะ ลีลาสงสัยว่าเขาหัวเราะทำไม แต่ไม่มีเวลาถาม ตอนนั้นเธอต้องทำให้คนงอแงยอมเรียนหนังสือให้ได้

“แล้วทีนละ ทีนยังหลับได้เลย”

ลีลาเอาหนังสือมายัดใต้มือลินคอร์นแล้วดูว่า “นิลจะดูแลเรื่องนั้นเอง ส่วน

ลินคอล์นจะต้องเปิดหนังสือได้แล้ว”

ลิล่ามองจนลินคอร์นเปิดหนังสือ แล้วเริ่มยกหนังสือมาเปิดบ้าง แต่ยังไม่ทันที่เธอจะเริ่มบทเรียนอีกครั้ง อยู่ดีๆ คนที่ถือหนังสือก็ล้มตัวลงนอนบนตักเธอเสียอย่างนั้น

“ลินค์” ลิล่าเรียกอีกฝ่ายด้วยเสียงสูงอย่างเหลืออด

“ก็เรียนไป เธอสอนไปฉันก็ฟัง ตกลงนะ เริ่มได้แล้ว”

ลิล่าหันไปมองนิลที่พยักพยิดให้เล่นตามเกมเพื่อนสนิทไปก่อน ลิล่าจึงต้องไขว่คว้าหาหนังสือลอยอยู่ข้างหน้า แล้วเริ่มสอนไป ‘ตามสภาพ’ ในความคิดเธออย่างจำใจ

อ่านหนังสือบ้าง ฝึกเวทบ้าง ไม่ทันไรสัปดาห์แห่งการสอบฤดูร้อนก็มาถึงในห้องสอบภาคทฤษฎีทั้งสองวิชา ลิลารู้สึกพอใจเป็นอย่างมาก แต่สิ่งที่เธอห่วงคือลินคอร์น ว่าเขาจะทำข้อสอบได้หรือเปล่า

“ฉันว่าเธอน่าจะไปเรียนต่อต้านประวัติศาสตร์ที่ปรากฏการชินเทลล่านะ มันเหมาะกับเธอ” ลินคอร์นพูดขึ้น หลังจากเดินออกจากห้องสอบ ด้วยสีหน้ามั่นใจอย่างมากว่าเขาจะไม่ตก เช่นเดียวกับที่หน้าที่กระโดดโลดเต้นเพราะข้อสอบค่อนข้างตรงกับที่ลิล่าและนิลเก่งให้

“วันนี้ไปฉลองดีกว่า” ที่น่าเสนอ

“แต่ฉันอยากทวนคิลาเวทที่จะสอบพรุ่งนี้ก่อน กลัวทำไม่ได้จัง” ลิล่าเอ่ยอย่างกังวล

“ไม่ต้องทวนแล้ว ไม่ตกหรอกน่า เธอจะทวนให้ได้ถ้ารีบเก็บก่อนเข้าห้องสอบเลยหรือไง ไปกินขนมกัน” ลินคอร์นแย้งและรวบรัด แล้วลากลิล่าที่เริ่มเข้าสู่ภาวะกังวลมากเกินไปให้ออกเดินไปทางโรงจอดรถลาก

คงจริงอย่างลินคอร์นว่า การสอบเวทเบื้องต้นแทบจะไม่มีใครสอบตก เพราะมาสเตอร์ทุกคนต่างออกข้อสอบเพื่อวัดพื้นฐานทั้งหมดของแต่ละเวท อีกทั้งพ่อแม่ของเด็กเขวี่เรียนทุกคนมักสอนการใช้เวทพื้นฐานให้ลูก อย่างน้อยก็เวทที่ตรงกับธาตุหลักของลูก คนที่เคร่งเครียดกับการสอบส่วนใหญ่ จึงเป็นคนที่ต้องการมีชื่อเป็นลำดับที่หนึ่งในแต่ละวิชาบนกระดานประกาศผลสอบสีดำ ซึ่งติดอยู่บน

ห้องกุหลาบขาวในวันประกาศผลสอบนั้นแหละ

เมื่อมาถึงการสอบวิชาเวทพื้นฐาน ลินคอร์นกับนีลก็ไม่มีปัญหาเลยสักวิชา แค่ดูพวกเขาสอบ ลีลาก็คิดว่า สองคนนี้ต้องอยู่ลำดับต้นๆ ของกระดานประกาศแน่นอน แต่ที่น่ากับลีลาก็จะมีปัญหาในบางวิชา

วิชาที่ลีลากังวลมากที่สุดคือ ศิลาเวทกับวาริเวท เธอทำได้ไม่ดี น่าจะอยู่ในระดับท้ายตารางได้ แต่พฤกษาเวท อัคคีเวท วาโยเวท เธอทำได้ดีพอควร วิชาที่อยู่ระดับกลางๆ ก็คือ เวทแห่งแสงและเวทแห่งรัตติกาล อาจจะต้องประลองและฝึกเวททั้งสองอย่างนี้ตามคำสั่งลินคอร์น ระหว่างรออีกในห้วงที่คุณมาเก็ตขอเอาไปปรับปรุงให้เหมาะกับรูปแบบใหม่ ลีลาจึงรักษาสมดุลพลังเวทอื่นในการทดสอบของมาสเตอร์ไซเอนได้ดีขึ้น

“ให้ตายเถอะ ทำไมคุณลุงโหม่ดจัง ปกติก็ดูอยู่แล้ว พออยู่ในห้องสอบยิ่งดูใหญ่ ทำฉันกลัวหัวทหมด” ที่น่าบ่นกระปอดกระแปดตลอดทางเดินที่ออกจากเบลิคฮอลล์

“ก็จะไม่ได้ดูได้ยังไง คุณลุงโหม่สอนการใช้เวทรัตติกาลให้พวกเราตั้งแต่เด็ก แต่ทีนี้ก็ยังไม่ได้อย่างใจท่าน ใจดีด้วยก็แปลกแล้ว” ลินคอร์นตอบ

“ไซลิ ฉันไม่ใช่หลานรัก หลานโปรดอย่างนายนี้ คิดจะอวดไซโหม่ ที่ประสาณเวททั้งสี่ซะเนี่ยขนาดนั้น” ที่น่าหาเรื่องอย่างพาลๆ จนลีลากับนีลหัวเราะ

“ยังงี้ก็สอบเสร็จแล้ว ปล่อยมันไปเถอะน่าทีน เราจะเก่งเท่าลินคี่ได้ยังไง” ลีลาปลอบ ขณะที่ทั้งหมดเดินจะพ้นประตูใหญ่ เสียงมาสเตอร์ไซเอนก็ดังขึ้น

“ลีลา ซีซานีน”

ลีลาหันกลับไปค้อมตัวให้มาสเตอร์ที่หล่อที่สุดในโรงเรียน ใบหน้านิ่งขมิ้มของ ไซเอน โหม่ ดูแตกต่างกับรอยยิ้มสดใสของลินคอร์นที่เป็นหลานชาย จนลีลาสงสัยว่า ทั้งๆ ที่มาสเตอร์เป็นพี่ชายของท่านเจ้าลิโอแท้ๆ แต่กลับให้ความรู้สึกที่ต่างกันมาก ท่านเจ้าลิโอดูอบอุ่นและเข้าถึงง่ายกว่า ขณะที่มาสเตอร์ไซเอนทรงพลัง ใจเย็น และรู้เสมอว่าเด็กคนไหนควรเริ่มเรียนจากตรงไหน เป็นอาจารย์ด้านเวทแห่งรัตติกาลที่เก่งที่สุดเท่าที่ลีลาเคยเจอ

“คะ มาสเตอร์”

“ได้ยินว่าปิดภาคเรียนนี้ คุณจะเข้าร่วมชั้นเรียนจิตรกรเวทเบื้องต้นกับคุณปาร์ไชใหม่”

ที่น่าทำหน้ามุ่ยทันทีที่ได้ยินมาสเตอร์ไซเอนเรียกเธอด้วยนามสกุล นีลล่ายหน้าไม่ให้ทำสีหน้าอย่างนั้น มันเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว เพราะที่นี้เป็นโรงเรียนไม่ใช่ปรการรตติกาลที่พวกเขาไปวิ่งเล่นอยู่บ่อยๆ ตอนยังเด็ก

“คะ มาสเตอร์”

“นารีกำ ภูตนาฬิกาของผมนึกคิดว่า คุณควรฝึกฝนพลังอ็คิเวทในตัวเองให้กลายเป็นพลังเวทแห่งรตติกาลให้มากกว่านี้ การวาดรูปเป็นหนึ่งในวิธีที่ดี ดังนั้นเธออยากมอบสิ่งนี้ให้คุณ”

ลิล่าเอื้อมไปรับกล่องสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดเท่ากล่องปากกา ซึ่งลอยมาหยุดตรงหน้า แล้วเปิดดู

“ชุดสีควบคุมพลังเหมาะสำหรับผู้เริ่มต้นนะ หากใช้สิ่งนี้ในชั้นเรียนจิตรกรเวท กว่าจะจบทั้งหลักสูตรนั้น คิดว่าคุณน่าจะผันพลังเวทของคุณออกมาใช้ได้ดีกว่าตอนนี้”

ลิล่ารับกล่องชุดสีมา “ขอบคุณคะมาสเตอร์ ผาขอขอบคุณถึงคุณนารีกำด้วย”

“แล้วหนูล่ะคะมาสเตอร์ หนูก็ยังไม่” ที่น่ายกมือขอและพูดแทรก จนมาสเตอร์ไซเอนหันมายิ้มให้เล็กน้อย เป็นรอยยิ้มเล็กๆ บนใบหน้าอันหล่อเหลาที่ไม่ค่อยได้เห็นนัก

“ขอจากคุณเอนเซลลี เขาต้องมีแน่ๆ”

“คุณลุงอะ” ที่น่าบ่นด้วยใบหน้าอมชมพูอย่างที่ลิล่าไม่ทราบสาเหตุ รอยยิ้มของมาสเตอร์กว้างขึ้นอีกเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้าให้นีล แล้วหันไปหาลินคอล์น

“ท่านเจ้าผาถามบอกว่า ปิดภาคเรียนนี้ให้พาคุณซีซานี้ไปพบท่านผู้นั้นด้วย”

ลินคอล์นค้อมตัวรับข่าวสารอย่างนอบน้อม “ครับ ทำไมท่านซีเลสถึงอยากพบ...ลิล่าละครับ”

มาสเตอร์ไซเอนหันไปมองคนที่สงสัยว่า พวกเขา กำลังคุยอะไรกัน

“มีเรื่องเหลือเชื่อมากมายเกิดขึ้นในชีวิน่า แต่เหนือความเหลือเชื่อเหล่านั้น คือ ช่วงเวลาแสนพิเศษของการพบบทที่คุ้นเคย” มาสเตอร์ไซเอนเอ่ยถึงตรงนี้ ก็กวาดสายตาไปยังเด็กทั้งสอง แล้วพูดต่อว่า

“ขอให้ใช้ช่วงเวลาสามเดือนจากนี้ให้คุ้มค่า หวังว่าในปีหน้าผมจะได้เห็นพัฒนาการของพวกเขา”

ทั้งสองมองส่งมาสเตอร์ไซเอนจนลับตา แล้วที่นั่นก็อุทานว่า

“ลิล่าจะได้พบกับท่านซีเลสเธอ! สุดท้ายดอะ ฉันกับนี่ยังไม่เคยเจอเลย”

ลิล่าเองก็ตื่นเต้นไม่แพ้กัน ลิล่าชอบอ่านหนังสือ พอเข้าเรียนแล้วมีวิชาที่ให้อ่านเอง ลิล่าก็เริ่มหลงใหลประวัติศาสตร์ของโลกที่เธออยู่มาตั้งแต่เกิด เธอได้อ่านทั้งหนังสือที่มาสเตอร์กำหนดมา และหนังสือเล่มอื่นที่มาสเตอร์ไลบรารีแนะนำเพิ่มเติม เพราะได้ไปช่วยงานในห้องสมุด

สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือ เธอพบว่าหนังสือประวัติศาสตร์ในยี่สิบปีหลังเขียนถึงศาสตราจารย์จอมเวทที่ไม่ค่อยมีคนพูดถึงนัก นั่นคือ ศาสตราจารย์จอมเวทซีเลส อินดิโก แนนอน นั่นทำให้ลิล่าตระหนักว่า คนที่รู้จักบุคคลระดับตำนานในตำรานั้นอยู่ใกล้เธอแค่นี้เอง

“ฉันจะได้พบกับผู้นั้นจริงๆ เธอลินค์” ลิล่าถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

ลินคอร์นยิ้มกว้างกับท่าทางตื่นเต้นเหมือนเด็กได้ของเล่นใหม่ ก่อนจะตอบว่า “ถ้ามาสเตอร์พูดอย่างนั้นก็คงใช่ ยังไงเธอก็ต้องไปติดตามเธออยู่แล้วนี่”

“จ๊ะ ดีจังเลยเนอะทีน ฉันอ่านหนังสือเกี่ยวกับท่านตั้งเยอะ จะได้เจอตัวจริงแล้ว”

“แล้วกลับมาเล่าให้ฉันฟังด้วยนะ ลินค์เคยเล่าว่าท่านใจดีมาก ๆ เลย ลิล่า โชคดีจริงๆ น่าอิจฉาจัง ถ้าเป็นฉันนะ ฉันจะเตรียมบทสัมภาษณ์ไปด้วยละ อ้อ ให้ลิล่าเอาคามิลไปด้วยได้ไหม”

“คงได้แหละ แต่ท่านคงไม่ยอมให้จับภาพ” นีลตอบ ขณะที่นำหน้าเหี่ยวลงอย่างหมดหวัง

“แต่ว่านะ ก็อย่างที่มาสเตอร์บอกคือ ให้ฉันพาเธอไปหาท่านซีเลส นั่น

หมายความว่าอะไรไหม ลิล่า”

ลิล่าขมวดคิ้ว “หมายถึงอะไรเธอ”

ลินคอร์นยิ้มเจ้าเล่ห์ให้คนที่เอาตำราเรียนมาข่มเขาดูสองอาทิตย์ แล้วตอบว่า

“ท่านซีเลสอยู่ในพื้นที่สี่เทาของดาโรก้า ซึ่งเธอก็รู้ว่าพื้นที่สี่เทาของดาโรก้าเป็นถิ่นฐานเดิมของชนเผ่าวิหคไฟ แล้วเธอในตอนนี้นะ พร้อมหรือเปล่าที่จะเดินทางไปในพื้นที่เสี่ยงภัยแบบนั้นกับฉัน”

ลิล่าตาโต ขณะสมองเริ่มมองเห็นเส้นทางวิบากอันหนักร่องของเธอต่อกัน โดยลินคอร์นไม่ต้องพูดมากเลย

ลินคอร์นเดินมาโอบไหล่คนที่คิดสละชีวิตเพื่อหาทางออกให้ตัวเอง แล้วพูดพร้อมกับออกเดินว่า

“ปกติฉันใช้เวลาประมาณหนึ่งสัปดาห์ กว่าจะไปถึงที่พักของท่านซีเลสระหว่างทางก็อาจเจอเรื่องยากง่ายแตกต่างกันไป แล้วแต่ท่านต้องการให้ฉันฝึกฝนฝีมือด้านไหน ดังนั้นก่อนเราออกเดินทางจริง เธอไม่คิดว่าเราควรต้องเริ่มฝึกพิเศษกันบ้างเหรอ”

“แต่พวกเราเพิ่งสอบเสร็จนะ” ลิล่าพยายามแย้งและขอความเห็นใจ ทั้งที่รู้ว่าไม่มีทางเป็นไปได้

“นั่นสินะ ไหนๆ วันนี้ก็เป็นวันสอบเสร็จ เราก็ก็นลองที่ร้านออสติคกันก่อน แล้วแวะไปรับอีกไนท์ที่ร้านของมาเก็ต คืนนี้เธอก็นอนหลับให้สบาย พรุ่งนี้ค่อยเริ่มฝึกพิเศษกัน ดีไหม”

ลิล่าหันไปมองที่นาที่มองเธออย่างเห็นใจ ส่วนนี้ลิล่าก็ทำให้กำลังใจตนเองว่า หนๆ เอาหน่อย จากนั้นลิล่าหันมาเหงานหน้ามองคนซีแก่แล้วถามอย่างหมดหวังว่า

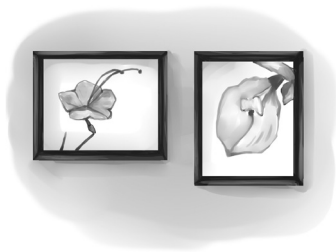
“พรุ่งนี้เลยเหรอ”

ลินคอร์นฉีกยิ้มกว้าง แล้วตอบด้วยน้ำเสียงกวนโมโหที่สุดว่า

“ใช่ พรุ่งนี้เลย”

5

ครูฝึกคนใหม่

มาเก็ด แพลนท์ ค่อนข้างยุ่งตอนที่ลินคอร์นกับลิล่าเดินเข้ามาในร้าน กระบวยหลายสิบอันกำลังตักเมล็ดพันธุ์โน้ดแต่ละถังอย่างเร่งรีบ ซึ่งอยู่ในการควบคุมของมาเก็ด

“แป็บหนึ่งเด็กๆ วันนี้มียอดสั่งซื้อมาจากฟลักไทร์ พวกเขาต้องการเมล็ดพันธุ์สำหรับผลิตวัตถุดิบให้พอกับงานเลี้ยงประจำปีของพวกเขา เข้าไปนั่งรอในห้องพักด้านในก่อน เดี่ยวฉันตามไป” มาเก็ดพูดจบก็หันไปเคลื่อนย้ายถุงเมล็ดพันธุ์ที่กองอยู่ขึ้นรถลาก ซึ่งมีตราประทับของโรงเรียนฟลักไทร์

“ฉันเธอเข้าไปรอข้างในก่อน ส่งจดหมายไปบอกพวกนี้ลด้วยว่า ให้สั่งขนมที่ร้านออสทริกอร์ได้แล้ว เดี่ยวฉันอยู่ช่วยมาเก็ดหน่อย” ลินคอร์นบอก

“ได้” ลิล่ารับคำ พลางเดินเข้าไปในห้องพักด้านหลังร้าน แล้วนั่งลงเขียนจดหมาย พอเงยหน้าอีกที จึงเพิ่งสังเกตเห็นภาพวาดผืนป่าขนาดใหญ่เท่ากบผนังด้านหนึ่งของห้องนี้

“โห สวยจังเลย ที่ไหนเนี่ย” ลิลาลูกเดินไปอ่านตัวอักษร ซึ่งเขียนบอกสถานที่ในภาพ

“คูมีว่า ฟอเรสใหญ่ขนาดนี้เลยเหรอ” ลีลาเงยหน้าขึ้นมองภาพมุมสูงของคูมีว่า ฟอเรสอย่างสนใจ ก่อนจะเลื่อนสายตาไปมองบนกำแพงในส่วนอื่น ที่มีภาพวาดของพีชทายาทติดไว้ ลีลารู้จักบ้างไม่รู้จักบ้าง จนกระทั่งมาเกิดกับลินคอล์น เดินเข้ามาในห้อง

“สนใจอยากไปเรียนที่ปรการฟารนเซ้งั้นเหรอ ลีลา” มาเก้ตถามเสียงซึ้งซัง ทำให้ลีลาที่มองภาพวาดซึ่งรวมเอาพีชประจำธาตุต่างๆ ไว้ ต้องหันมามยิ้มสดใส

“ก็น่าเรียนนะคะ”

มาเก้ตหัวเราะ “พรีคลาสที่อยากเรียนปรการฟารนเซ้งั้นเหรอ น่าสนใจนี่นา ทำไมถึงอยากเรียนล่ะ”

“ฉันอยากเป็นเหมือนมาสเตอร์ฟิโคดีคะ เป็นคนที่ดูแลบาดแผลให้จอมเวทอัคคี แม่แต่ที่บาซิลล่าเองก็มีจอมเวทอย่างนั้นน้อยนะคะ”

มาเก้ตพยักหน้า “ก็น้อยจริงๆ นั่นแหละ แล้วรู้หรือเปล่าว่ามาสเตอร์ฟิโคดีนะ เป็นจอมเวทอัคคีคนแรกที่ขอเรียนในปรการฟารนเซ้งหลังจบการศึกษาในปรการฟิเรเน่แล้ว แบบเรียนย้อนถอยนะ คือ ท่านเป็นจอมเวทอัคคีแล้ว แต่ยังไม่ขอเข้าเรียนในชั้นเรียนนักเวทฝึกหัดของปรการฟารนเซ้ง ก่อนที่จะจบเป็นมาสเตอร์ด้านพฤกษาวาท”

ลีล่ำตาโต “จริงหรือคะ แล้วทางปรการยอมให้เรียนหรือคะ”

“ให้สิ เพราะท่านขอสอบเข้าปรการเหมือนกับนักเรียนชั้นฮอยเต้ทั่วไปเลยละ ฉะนั้นท่านจึงเป็นจอมเวทพฤกษาด้วยเหมือนกัน”

“ดูเธอตื่นเต้ันนะ” ลินคอล์นถาม ขณะที่ลีล่ำหันไปพยักหน้า

“เพราะอย่างนี้ท่านจึงใช้มนตราโบราณได้ทั้งสองสาขา สุดยอดไปเลย ทำไมฉันไม่เคยได้ยินว่า มีจอมเวทอย่างนี้ในบาซิลล่าเลยล่ะคะ”

มาเก้ตหัวเราะขณะเดินไปที่โต๊ะทำงาน แล้วดึงลิ้นชักออกมา พลาตอบว่า

“ไม่ค่อยมีหรอก แต่จะหาจอมเวทอัคคีที่ใช้พฤกษาวาทได้ดีก็ยากแล้ว เพื่อฉันเถอะ วันประกาศผลสอบในห้องของพฤกษาวาทนะ รายชื่อที่อยู่ท้ายๆ ของวิชานี้จะถูกจับจองโดยเด็กบาซิลล่าแทบทั้งนั้น แน่หนอน”

“แต่ปีนี้ผมว่าเกมอาจพลิกได้นะครับ เท่าที่ผมมอง ลีล่ำจะแพ้ก็แต่ โอลิเวีย

สก็อต ที่มาจากฟอริโซเท่านั้น งานนี้หน้าจะมีลุ่นนะ” ลินคอร์นพูดขณะยกมือโยกศีรษะลึกลับ ที่ไม่กล้าอดอ้างตัวขนาดนั้น

“ล่องลุ่นๆ ดูก็ไม่เสียหายนะ ความจริงน้องลึกลับก็คล้ายกับมาสเตอร์พีโคดีอยู่นะ”

“ฉันคงไม่กล้าไปเทียบชั้นกับมาสเตอร์หรอกค่ะ แค่อยากเรียนเหมือนท่านเท่านั้นเอง”

มาเก็ตเดินถือกล่องกำมะหยี่ที่บรรจุอินท์มานั่งตรงข้ามลินคอร์นกับลิล่า พลาญพูดว่า “ปกติฟรีคลาสจะเข้าเรียนต่อที่พีเรเนไม่ใช่เหรอ ถ้าไปเข้าเรียนที่ปราการฟาเรนซ์เสียแต่แรก จะไม่เป็นไรเหรอ”

ลิล่าส่ายหน้า “ไม่หรอกค่ะ เพราะฉันคิดว่า หลังจากขึ้นพีริสเตจแล้ว ฉันจะแจ้งให้สภาซีชาร์ททราบว่า ฉันไม่อยากจะขึ้นประลองรอบจริง”

มาเก็ตหันไปสบตาลินคอร์นเหมือนถามไถ่ ว่าอีกฝ่ายรู้เรื่องนี้หรือไม่ ลินคอร์นส่ายหน้าเล็กน้อย แล้วพูดเปลี่ยนประเด็นว่า

“อีกไนท์เป็นยังไงบ้างครับ มาเก็ต”

มาเก็ตเปิดกล่องกำมะหยี่ในมือ แล้ววางลงตรงหน้าลิล่า อัญมณีแอมเบียนสีแดงสดดูเปล่งประกายกว่าเดิม ตาข่ายสีทองที่เป็นรากของแพทตีไฟร์ก็ดูหนาแน่นขึ้น

“รู้สึกว่แพทตีไฟร์จะพัฒนาไปเร็วกว่าที่แอมเบียนจะส่งพลังงานให้มันได้ ฉันเลยเสริมพลังของแอมเบียนโดยเคลือบด้วยเร نداไนท์ หนึ่งในสิบสองอัญมณีสีเพลิงที่ทรงพลังตามตำรา และเป็นอัญมณีเพียงหนึ่งเดียวที่เป็นของเหลว เมื่อเอาแอมเบียนที่มีแพทตีไฟร์เคลือบด้วยเร نداไนท์ แพทตีไฟร์จะพร้อมใช้ และพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างดียเยี่ยม”

“หมายความว่า มันจะเปลี่ยนรูปร่างได้เร็วขึ้นหรือคะ”

มาเก็ตพยักหน้า “ใช่ พกษาอาวุธจะตอบสนองต่อพลังของผู้ใช้ ระยะแรกจะเปลี่ยนรูปร่างตามระดับพลัง แต่หลังจากมันคุ้นเคยกับพลังของผู้ใช้ มันจะเริ่มเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสมกับผู้ใช้เอง อย่างตอนที่มันกลายเป็นกรงเล็บงิล่ะ”

“ค่ะ แล้วรอยร้าวที่เห็น มันหายไปแล้วหรือคะ” ลิลายังกังวลเรื่องเดิม

“ลิลีน่าจะบอกไปแล้วนี่ แพตตีไฟร์ไม่เหมือนพีชชนิดอื่น รอยร้าวเหล่านั้นเกิดขึ้น เพราะมันโตเร็วเกินกว่าพลังงานที่แอมเบียนจะให้มัน มันจึงโผล่ออกมารับพลังงานจากผู้ใช้โดยตรงเองมากกว่า”

“แล้วมันจะอันตรายหรือเปล่ามาเกิด” ลินคอล์นหัวหน้าถาม

มาเก้ตยักไหล่ “ก็อาจมีบ้าง ถ้าอัญมณีที่หุ้มแตกเป็นรอยกว้าง และอยู่ในสถานะที่พฤษชาอาวุธต้องการอัคติเวทบริสุทธิ์ในปริมาณมาก แต่จะเกิดอย่างนั้นได้ ต้องเป็นการต่อสู้ที่ค่อนข้างรุนแรงจริงๆ และจะมีอันตรายถึงตัวผู้ใช้แน่ เพราะพฤษชาอาวุธจะดูดพลังจากตัวผู้ใช้เกินปริมาณที่กำหนด แต่ไม่ต้องห่วงหรอก จากประวัติผู้ใช้พฤษชาอาวุธตลอดหลายพันปีมานี้ ยังไม่เห็นมีใครถึงขั้นนั้นเลย”

“แต่อย่าประมาทดีกว่าใช่ไหม” ลินคอล์นย้ำ

มาเก้ตหัวเราะ ก่อนจะหันไปทาลิล่า “น้องลิล่าคุยกับอิกไนท์หรือเปล่า”

ลิล่าเหลือบมองลินคอล์นเพราะกลัวเขาจะหาว่าเธอแปลก แต่ก็ยังตอบว่า

“ค่ะ คุยกันบ่อยๆ เวลาที่ต้องต่อสู้”

มาเก้ตพยักหน้า “ถึงว่าสิ อิกไนท์ถึงได้มีพัฒนาการเร็วมาก ถ้าเป็นอย่างนี้ก็หายห่วงนะลิล่า ยิ่งพฤษชาอาวุธคุ้นเคยกับเจ้าของมากเท่าไร เหตุฉุกเฉินแบบนั้นจะไม่มีทางเกิด เพราะวัตถุประสงค์ของพฤษชาอาวุธอย่างแรกคือ ปกป้องผู้ใช้”

“ถือเป็นข่าวดีสิครับอย่างนี้”

มาเก้ตยักคิ้ว “ยิ่งอิกไนท์ไม่ใช้พฤษชาอาวุธที่แบ่งสายชัดเจน คิดว่าหนึ่งในรูปแบบที่น้องลิล่ามีตอนนี้ น่าจะเป็นประเภทเกราะด้วยใช่ไหม”

“ค่ะ รูปแบบที่สองค่ะ”

“เยี่ยม นายพอใจละสิ” มาเก้ตหันไปถามลินคอล์น เด็กหนุ่มไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ มาเก้ตจึงหันไปทาลิล่า แล้วอธิบายเพิ่มเติมว่า

“การกำหนดประเภทของพฤษชาอาวุธทำได้ยาก มันขึ้นอยู่กับการใช้ของผู้ใช้ ณ ขณะนี้อิกไนท์ของน้องยังก้ำกึ่งอยู่ ซึ่งนั่นหมายความว่า หากรูปแบบที่เปลี่ยนยังผลระหว่างทั้งสองอย่างนี้ต่อไป น้องลิล่าก็เตรียมเลี้ยงฉลองได้เลย เพราะ

อิกไนท์จะกลายเป็นพฤษภาทวีสี่ที่ทรงประสิทธิภาพที่สุดเท่าที่เคยมีมา”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะคะ เท่าที่ดูมันไม่น่าจะ...”

“เพราะองค์ประกอบที่ทำให้เกิดพฤษภาทวีสี่ส่วนใหญ่ไม่สามารถนำสิ่งที่ดีที่สุดมาคู่กัน เช่น เราไม่สามารถใช้อัญมณีธาตุเดียวกับพีชมาหุ้มเมล็ดได้ ไม่ค่อยพบการเอาเมล็ดพันธุ์ที่ทรงพลังมาจับคู่กับอัญมณีที่ทรงพลังได้ แต่อิกไนท์แตกต่าง เพราะแพตตีไฟร์มีคุณสมบัติพิเศษที่ไม่รับพลังอัคคีเวทบริสุทธิ์จากอัญมณีที่สื่อถึงพลังอื่น...”

“มันก็เหมือนเสี่ยงดวง แล้วแจ็กพอตแตกไข่มุกล่ะครับ”

“นั่นแหละความตื่นเต้นของการสร้างพฤษภาทวีสี่”

“ค่าใช้จ่ายทั้งหมดเท่าไรครับ” ลินคอร์นถาม ขณะที่ลิล่าหยิบอิกไนท์ขึ้นมาสวม

“ครั้งนี้ไม่คิดเงินหรอก แค่เห็นอิกไนท์กำลังเติบโต งานวิจัยของฉันก็คืบหน้าไปอีกโข อย่างนี้ถือว่าช่วยกันก็แล้วกัน”

“ได้ทั้งขึ้นทั้งล่องว้าะ” ลินคอร์นดักคอบอย่างรู้ทัน ลิล่ามองชายหนุ่มแล้วเริ่มคิดหนักว่า

‘นี่ตกลงเราเป็นหนูทดลอง หรือว่าเป็นลูกค้ำกันล่ะเนี่ย’

เช้าวันใหม่หลังวันสอบเสร็จเริ่มต้นด้วยความสดใส ลิล่าตื่นแต่เช้าอย่างอารมณ์ดี เก็บเสื้อผ้าข้าวของที่จำเป็นเตรียมย้ายไปนอนบ้านที่นาที่ชวนเธอไปพักด้วยกัน ก่อนจะเดินทางไปเข้าชั้นเรียนจิตรกรเวทที่ตาเร้า เมื่อเก็บทุกอย่างเสร็จก็ได้เวลาเขียนจดหมายถึงคุณพ่อ เด็กสาวดิ่งลิ้นชักออกก็พบว่า กล่องจดหมายของเธออัดแน่นด้วยกระดาษสายลม

“ก็มันเกือบปีแล้วนี่นะ อิม ส่งกลับไปเก็บที่บ้านดีกว่า” ลิล่าพึมพำ พลางดึงกล่องเก็บกระดาษสายลมออกมาจัดให้เป็นระเบียบ ก่อนจะหาซองสายลมมาบรรจุจดหมายของคุณพ่อทั้งหมด เธอจำหน้าซองเรียบร้อย แล้วหันไปหากล่องที่เป็นจดหมายของลินคอร์น

กระดาษสายลมสีน้ำตาลทองเหมือนกับขนของดาร์กี้ ทำให้ลิล่าอดยิ้ม

ไม่ได้ แม้แต่ตอนนี้เธอก็ยังกลัวที่จะเห็นจดหมายของลินคอล์น แต่ก็นั่นแหละ กลัวไปก็เปล่าประโยชน์ เพราะดาร์ก็ตัวน้อยก็ชอบโผล่มาให้เธอเห็นแทบทุกวัน

“อิม จะทิ้งก็เสียดายนะ แต่จะเก็บไว้มันก็แปลกๆ ทำไงดี” ลีล่ำมองกระดาษสายลมกองโตอย่างคิดหนัก สุดท้ายก็ยังคิดไม่ออก ที่น่าที่เดินออกจากห้องน้ำถามว่า

“ดูอะไรอยู่เธอ”

“กระดาษสายลมของลินคอล์นละสิ มันเยอะจนล้นกล่องแล้ว ฉันกำลังคิดว่า จะเอาไปทิ้งดีหรือเปล่า เพราะปกติฉันจะเก็บกระดาษสายลมของคุณพ่อคนเดียวของคนอื่นก็จะทำลายทิ้งนะ”

ที่น่าพยักหน้า “ก็ทำลายเสียสิ มันไม่สำคัญไม่ใช่เธอ”

ลีล่ำยิ้มรับ “มันก็จริง อิม ทิ้งก็ทิ้งนะ”

ที่น่าพยักหน้า แล้วเดินไปเก็บของตัวเองบ้าง

แม้ลีล่ำจะพูดอย่างนั้น แต่ก็ตัดใจทิ้งไม่ได้ เลยเก็บมันไว้ที่เดิม แล้วหยิบกระดาษมาเขียนจดหมายถึงพ่อก่อน เขียนเสร็จก็พับส่งไปให้ผู้เป็นพ่อ ก่อนจะหันมาหาที่น่าที่เก็บของเสร็จแล้วเหมือนกัน

“เสื้อผ้าที่ใส่แล้วนี่เอาส่งให้คุณแม่บ้านซักนะ จะได้ไม่ต้องขนกลับบ้าน”

“ฉันก็คิดอย่างนั้น เดียววันที่มาดูผลสอบค่อยไปรับจากห้องซักก็ได้อ”

ลีล่ำตอบ

ที่น่ารวบรวมเสื้อผ้าใส่แล้วไปใส่ตะกร้าที่ระบุชื่อเธอ ซึ่งตั้งอยู่ข้างตะกร้าผ้าของลีล่ำ แล้วปัดมือไปมา ก่อนจะยิ้มกว้าง

“ที่นี่ก็เรียบร้อย ไปกันเลยไหม ตอนเย็นเธอต้องไปฝึกกับคุณป้าเฟมิลีกูโซ่ไหม”

“จ๊ะ จะได้ทดลองใช้อิกไนต์ด้วย” ลีล่ำตอบ พลางนำเอาลูกแก้วเก็บของใส่กระเปาะสะพายบนหลัง แล้วเดินออกจากห้องพักไปพร้อมกับที่น่า

“น่าส่งสารเธอจัง สอบเสร็จก็เหมือนไม่เสร็จ ลินคอล์นก็เหลือเกิน”

“คุณป้าเฟมิลีมีเวลาแค่อาทิตย์เดียวนะนี่นา ลินคอล์นไม่อยากให้เสียโอกาสไป อีกอย่างพื้นที่สี่เทาที่ไม่ใช่ที่ที่จะเข้าไปได้ง่ายๆ อย่างที่ลินคอล์นบอกนั่นแหละ”

“แต่ถ้านายลินค์ไปด้วย ก็ไม่เห็นจะต้องโหมฝึกหนักขนาดนี้นี่นา” ที่น่าพูดอย่างไม่เห็นด้วย ลีลาี่ยมกว้าง

“เอาน่าทีน ลินค์ก็อย่างนี้แหละ เขาหวังดีนี่ะ”

ที่น่าเหลือคณาอย่างพอดิบพอดี “คงมีแต่ลีลาี่ยมแหละที่คิดอย่างนั้น”

“แต่ถ้าไม่ได้ลินค์ ฉันก็คงไม่ได้รับการยอมรับจากเด็กฟริคลาสด้วยกันอย่างนี้หรอกนะ”

“ก็จริง อีตานั้นก็มีดีแค่ตรงนี้แหละ ปากร้ายแต่ใจดี เข้มงวดแต่ก็จริงใจ ไม่รู้ว่าทำไมพวกผู้หญิงถึงชอบพ้อถึงเขานัก รอยยิ้มนั้นมันหลอกหลวงชัดๆ”

“คงอยากเป็นผู้หญิงที่น่าสงสารละมัง”

“หือ?” ที่น่าหันมองลีลาี่ยมอย่างงั้นใจ ลีลาี่ยมเลยขยายความต่อว่า

“คุณมาเกิดบอกว่า ใครที่เป็นแฟนลินค์ คือคนน่าสงสารนี่จะ”

“อ้อ เอ่อจริง น่าสงสาร ลินค์เป็นพวกเตาทางยาก ยิ้มๆ อยู่ เดี๋ยวเดียวก็เปลี่ยนมาเป็นคนโหดอีกแหละ ลีลาี่ยมเองก็อาจจะรู้ดี”

“พอรู้จ้ะ และเริ่มชินแล้ว แต่ทั้งหมดนั้นลินค์ก็ทำเพื่อมอบสิ่งที่ดีให้เพื่อนนี่นา”

“จ้ะ ลีลาี่ยมเองก็โกล้งจะเป็นคนน่าสงสารแล้วละ” ที่น่าพึมพำอย่างอ่อนใจ

“อะไรนะทีน” ลีลาี่ยมถามซ้ำ เพราะฟังประโยคสุดท้ายไม่ชัด

“ไม่มีอะไรหรอก รีบเอาของไปเก็บที่บ้านดีกว่า ไม่อย่างนั้นพ่อเจ้าชายผู้แสนเอาแต่ใจของเรา คงได้พาดหัวพาดหางอีก”

“ตั้งสติให้นิ่ง หนูลีลาี่ยม คงขนาดดวงไฟเอาไว้” เสียงสอนของเพมีลดังขึ้น
ในอาณาเขต ทำให้ลีลาี่ยมพยายามคุมดวงไฟกว่าหนึ่งร้อยดวงที่อยู่รอบตัว ซึ่งมีเจดสีและขนาดแตกต่างกัน

“อีกไหนเป็นแค่ล้าล้องเท่านั้น ปัญหาอยู่ตรงลูกกระสุนที่จะยิงออกไป ยิ่งหนูสร้างกระสุนได้เร็วเท่าไร ช่องว่างที่คู่ต่อสู้จะตอบโต้ได้ก็ยิ่งน้อยลง สำหรับอาวุธระยะไกลอย่างปืนนะ การรูกถือเป็นการรับมือคู่ต่อสู้ได้ดีที่สุด เอาละ วันนี้พอได้จ้ะ”

ดวงไฟทั้งร้อยดวงดับวูบลง พร้อมกับลิล่าที่ทรุดนั่งกับพื้นพลงหอบจน
เพมีลี่ย้ม

“เหนื่อยไหมจ๊ะ”

“ค่ะ อาจเพราะเจ้านี่ด้วย” ลิล่าชูมือทั้งสองที่มีกำไลพฤษภาคคี ทั้งที่ตอน
แรกเธอใส่กำไลนี้เพียงข้างเดียว เพมีลเหลือบมองกำไลอีกสองวงที่ข้อมเท้าทั้งสอง
ของลิล่าอย่างพอใจ

“ช่วงแรกอาจจะลำบากสักหน่อย แต่เมื่อเราใช้ลงได้ดีแล้ว หนูจะรู้ว่ามัน
มีประโยชน์”

“ค่ะ” ลิล่ารับคำแข็งขัน เพมีลเลยยิงหัวเราะเสียงดังขึ้น จนลิล่าง

“คุณป้าหัวเราะอะไรหะคะ”

เพมีลโบกมือ “ป้าหัวเราะตัวเองต่างหาก หนูลิล่าเนี่ยเป็นเด็กดีจริงๆ เลย
นะ สมัยป้านะ บ่นไปสามวันแปดวัน คนสอนก็ไม่เห็นจะใจดีเลย”

ลิล่าหัวเราะกับท่าทางและคำพูดของคนสูงวัย

“หนูก็เคยเป็นค่ะ แต่รู้ว่าทำไปก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลยเล็ก และคิดว่า
ทำตามไปดีกว่า ดีวกี่ดีเอง”

“โดยเฉพาะทำตามที่ถูกชายป้าบอกใช้ไหม”

ลิล่ายกมือปิดปากหัวเราะคิก “ก็ลินคอล์นกลัวนี่ค่ะ ถ้าไม่ทำตาม คงได้กวน
ไม่เลิกแน่ๆ แต่สุดท้ายสิ่งที่ลินคอล์นบังคับก็หวังดีกับหนูทั้งนั้น เลยคิดว่า ทำไปก็
ไม่เสียหายอะไร”

เพมีลยกมือกอดอก มองเด็กสาวอย่างอารมณ์ดี “วันนี้หนูคงเข้าได้ดีกับ
ครูฝึกคนใหม่ที่เตรียมไว้ให้ รับรอง คนนี้นะหวังดีกับหนูสุดๆ แต่ออกจะโหด
สักหน่อย จริงไหม...อ้อคา”

ลื่นเสียงเรียกของเพมีล ลูกไฟก็ผุดขึ้นกลางอาณาเขต แล้วเล่นวนเหมือน
บันไดเวียนที่สูงขึ้นเรื่อยๆ แล้วร่างชายหนุ่มสวมอาภรณ์อัคคีของชนเผ่าวิหคไฟ
โบราณก็ค่อยๆ ปรากฏอย่างน่าอัศจรรย์ เขามีผิวขาวนวลตัดกับเส้นผมแดงเพลิง
และมีดวงตาสีทองตามแบบฉบับของชนเผ่าวิหคไฟ

“ผู้ชายคนนี้เป็นเหมือนหลุดออกมาจากหนังสือประวัติศาสตร์เลย”

“สวัสดี ลีลา ซีนานีน”

ลีลาขยับตัวลุกขึ้นยืน แล้วค้อมตัวทำความเคารพอีกฝ่าย โดยไม่รู้ตัวว่าทำไมเธอถึงทำอย่างนั้น

“สวัสดีค่ะ เราเคย...รู้จักกันหรือคะ”

“ไม่ แต่อีกหน่อยเราคงได้รู้จักกันมากขึ้น” อัคคาตอบ พลางหันไปมองเฟมีล เฟมีลจึงเอ่ยว่า

“อัคคาจะเป็นครูฝึกให้หนูแทน ในช่วงก่อนที่หนูจะเดินทาง เพราะป้าต้องออกเดินทางกะทันหัน ไปดาราเก้่า รับรองว่าหนูจะเก่งขึ้นทันตาเลย”

“แล้วยิ่งถ้าหนูเป็นเด็กดีไม่เหมือนกับเฟมีลละก็ ผมคิดว่าหนูน่าจะเก่งกว่าเด็กเกเรคนนี้” อัคคาสำทับ จนเฟมีลค่อนข้างใหญ่

“เอ่อ ขอบคุณค่ะ” ลีลารับคำอย่างเชินๆ แม้ยังงุนงงที่ผู้ชายคนนี้พูดเหมือนคุณป้าเฟมีลเป็นเด็กเลย

“อัคคาเป็นคนสอนป้ากับลินคี่ใช้อัคคีเวท ดีกรีความโหดไม่ต้องพูดถึง มากกว่าลินคี่หลายเท่า แต่ถ้าผ่านด่านของอัคคาไปได้ พื้นที่สี่เขาก็ไม่ใช่ปัญหา”

“อย่าชู้เด็กเลยนะ เฟมีล เดี่ยวลีลาก็คงไม่อยากเรียนกันพอดี” อัคคาหันไปดูเฟมีลอย่างไม่จริงจังนัก เฟมีลไม่ใส่ใจ แล้วพูดกับลีลาต่อว่า

“มีอะไรจะถามป้าเพิ่มเติมไหมจ๊ะ”

ลีลาส่ายหน้า “ไม่มีค่ะ ขอบคุณคุณป้าที่ลำบากหาครูฝึกมาให้หนูนะค่ะ”

เฟมีลโบกมือ พลางตอบอย่างอารมณ์ดีว่า “ไม่ลำบากเลย แถมสบายมากด้วยซ้ำ อัคคาอยากสอนหนูอยู่แล้ว จริงไหม”

“เป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว หากเด็กพริตลาสมีปัญหากับการใช้อัคคีเวท ก็ผมจะเป็นคนส่งสารันแห่งไฟให้กับมือเน้นา”

ลีลาเอียงคอสบตาอัคคานิ่ง เลี้ยววินาที เธอพลันนึกถึงสิ่งแรกที่ฝังอยู่ในจิตใต้สำนึกเมื่อนานมาแล้ว สิ่งที่มีสีสันสวยงามที่สุดในโลกแห่งไฟ...ดวงตาของนกสีเพลิง

“ท่านคือ...” ลีลาอ้าปากค้าง แล้วหันไปมองเฟมีล ก่อนจะหันมามองอัคคาอีกครั้งอย่างพูดไม่ออก

อัคคาแย้มยิ้มอ่อนโยนแล้วพูดว่า

“มันก็นานมาแล้วนะที่เราพบกันครั้งแรกนะ ผู้ได้รับสาส์นแห่งไฟ ลิล่า
ชีซานีน”